PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 3
(218)
Anul XXI
FEBRUARIE 1968

Marele deschizător al pîrtiei olimpice 1968

FRANCO NONES

și savurează triumful în mijlocul aimoșilor săi învinși, scandinavii MÄNTYRANTA (în stînga) și MARTINSEN

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

PEGGY FLEMING

imbatabilă la „impuse"

GRENOBLE LA ORA SA DE VÎRF!

Iată-ne aşadar martori de la distanţă, trăind cu intensitate evenimentul mult-aşteptat al actualului sezon alb, ediţia a X-a, jubiliară, a Jocurilor Olimpice de iarnă. În faţa micului ecran, ascultînd emisiunile sportive radiofonice, consultînd rubricile de sport ale diverselor cotidiene, noi toţi cei cărora sportul nu ne este indiferent luăm cunoştinţă zi de zi de isprăvile pline de farmec ale celor care în acest început de februarie îşi măsoară forţele pe pîrtiile de schi, de bob şi pe pistele de gheaţă ale ospitalierului oraş francez, Grenoble. Regretăm că procesul tipografic, necesitat pentru lucrul revistei, nu ne permite să vă oferim, la rîndul nostru, imagini şi comentarii, de strictă actualitate, de la întrecerile care au şi început să desemneze titularii primelor medalii olimpice.

La Grenoble, în tot acest timp, atmosfera generală este de un entuziasm rar întîlnit, venind parcă să întărească cuvintele dl. A. Brundage, preşedintele C.I.O., rostite în mesajul adrest de către domnia sa sportivilor lumii: «*Anul 1968 va fi anul celebrării celor mai grandioase Jocuri Olimpice de iarnă şi de vară. Aceste manifestări vor trebui să fie un exemplu de progres, de încredere între toate popoarele. Într-o epocă a mecanizării şi specializării sistematice, anul olimpic reaminteşte tineretului necesitatea de a-şi educa în egală măsură spiritul şi corpul, ştiind că nu există o adevărată cultură fără diversitate*».

Speranţa de a onora mişcarea sportivă românească cu o medalie olimpică ne-o punem în boberi. Acest sport al curajului, al îndemînării şi al perfectei stăpîniri a nervilor cunoaşte în România o veche tradiţie şi nu o dată ne-a adus satisfacţii traduse în medalii de aur, mondiale şi europene. Niciodată însă pînă acum şi una olimpică. Fie ea chiar şi de bronz. La actuala ediţie a J.O. de iarnă, Ion Panţuru, conducătorul bobului nostru de 4 este decis să... spargă gheaţa.

Zilele trecute l-am căutat la telefon pe Ion Panţuru, în Alpe d'Huez, staţiune de munte situată nu departe de Grenoble. Acolo, în Alpe d'Huez, se află pîrtia de bob care anul trecut, la campionatele mondiale, a dat atît de mult de lucru organizatorilor şi concurenţilor deopotrivă. «*Totul s-a remediat* — ne-a comunicat Panţuru. *Eforturile organizatorilor, care în final au apelat la serviciile celui mai competent om în materie, inginerul austriac Paul Astl, au făcut pîrtia de bob din Alpe d'Huez poate tot atît de bună ca cea de la Innsbruck sau St. Moritz. Am coborît cu bobul pe ea şi de data aceasta nu mai am ce-i reproşa*». Din aceeaşi convorbire avută cu Ion Panţuru am aflat că la J.O. lupta pentru întîietate la bob va fi cu mult mai aprigă decît la recentele campionate europene de la St. Moritz. Motivul? De data aceasta, la startul întrecerilor vor fi din nou prezenţi multiplul campion mondial Monti, complet restabilit după accidentul pe care l-a suferit în sezonul trecut, şi experimentatul austriac Thaler, revenit şi el în arena competiţională după o indisponibilitate de cîteva săptămîni ca urmare a unei răsturnări cu bobul pe pîrtia din Austria. Panţuru este totuşi optimist. Coechipierii săi, Neagoe, Maftei şi Hristovici, sînt într-o bună dispoziţie de concurs şi speră ca împreună să poată obţine la J.O. confirmarea bunului renume de care se bucură bobul românesc pe plan mondial.

Hocheiştii, care au pierdut categoric barajul cu echipa R.F. a Germaniei, încrucişează în prezent crosele în jocurile grupei B a J.O. şi sperăm ca aici să se comporte cel puţin la nivelul pe care l-au demonstrat la ultima ediţie a campionatului mondial de la Viena.

Salutînd prezenţa pentru prima oară la Olimpiada albă a unei reprezentante române la patinaj artistic, micuţa Beatrice Huştiu, încheiem aceste rînduri transmiţînd de aici, din ţară, sportivilor noştri mult succes

SORIN GHEAŢĂ

Echipajul bobului nostru de 4 în două ipostaze: pe pîrtia «europenelor» din St. Moritz (ediţia 1968-medalie de argint) şi imediat după festivitatea de premiere la «europenele» de anul trecut, cînd sportivii români au cucerit medalia de aur. De la stînga la dreapta: Maftei, Hristovici, Panţuru, Neagoe.

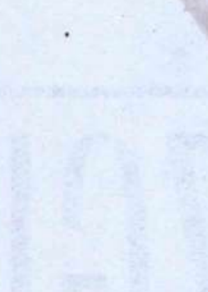

grenoble

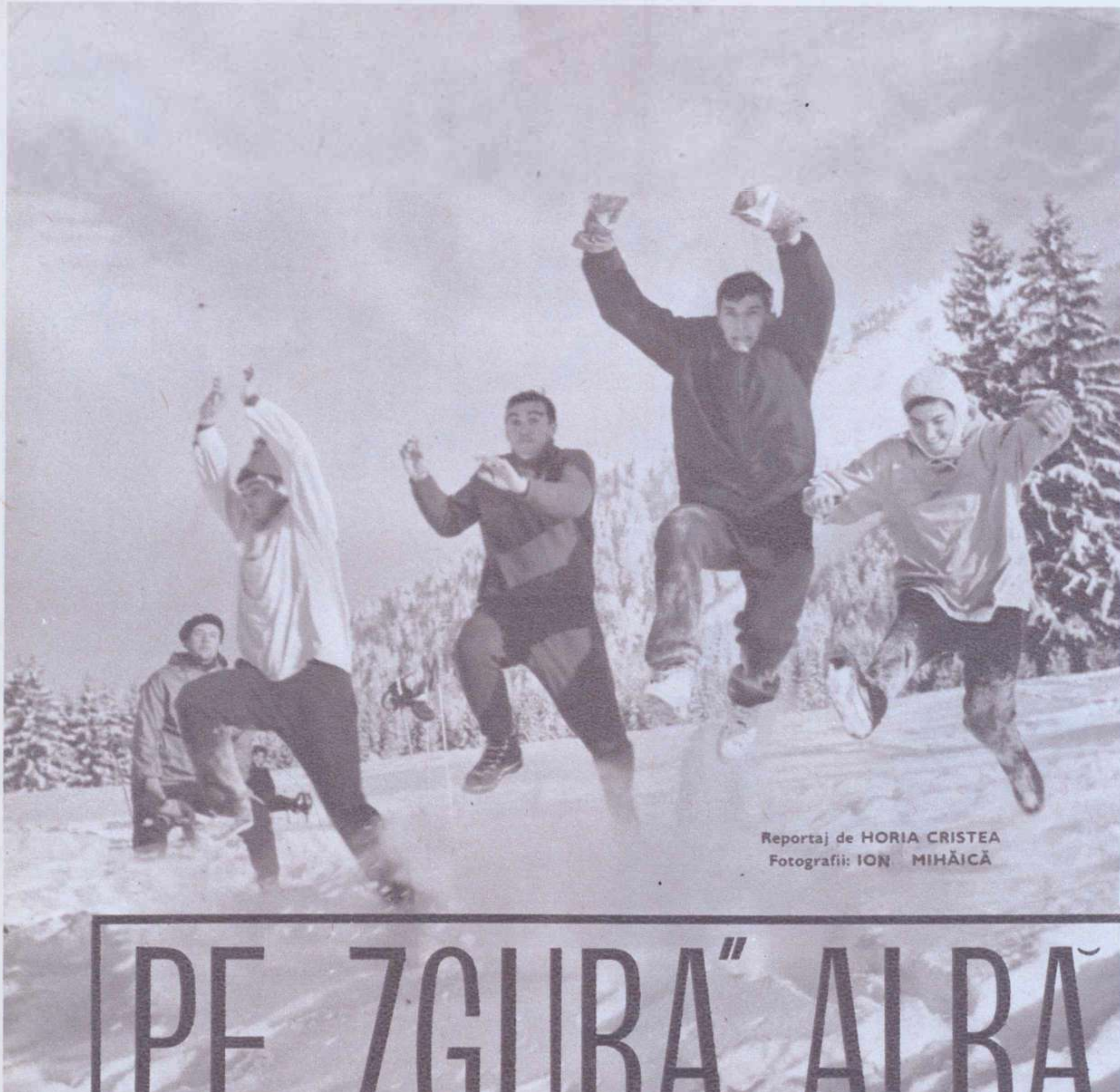
LE DAUPHINÉ

Les Roumains "champions olympiques 68" des Arts Photographiques

Revista «SPORT» are plăcerea să publice în această pagină fotografia care a adus colegului nostru ION MIHĂICĂ o frumoasă medalie la Olimpiada de artă fotografică de la Grenoble.

Premiul acordat lui Ion Mihăică încunună o activitate de 25 de ani închinată sportului.

Reportaj de HORIA CRISTEA
Fotografii: ION MIHĂICĂ

PE „ZGURA" ALBĂ

VASILE DUMITRESCU, CĂTRE 16,50m

Cine-i Vasile Dumitrescu? Întîi, în fotografie. De la stînga, spre dreapta: Ion Vintilă (antrenorul grupului de săritori), Mihai Simionescu, Haralambie Gogoașe, VASILE DUMITRESCU, Elena Vintilă. Apoi, în cifre. Omul din titlu este al doilea triplusaltist român, care a reușit în 1967 o săritură de 16,14 m, performanță cu care s-a situat pe locul 25 • de neluat în seamă. Judecînd performanța prin prisma vîrstei, calităților atletice și dăruirii în pregătire ale autorului ei, îți schimbi părerea. Vasile Dumitrescu, posesor al acestor valențe valorice, este în stare să-și îndeplinească norma olimpică — 16,50 m — chiar în prima jumătate a anului. Totodată, el visează (să nu-l certăm: sînt visuri care înaripează, tonifică și aureolează) să intre în finala olimpică a probei de triplusalt, în primii șase, cît mai aproape de «stăpîn»: Șerban Ciochină. «Zgura» albă îl va ajuta pe «Goe» să-și vadă împlinit visul său olimpic. Aceeași «zgură» albă îi va ajuta și pe ceilalți: Mihai Simionescu va ieși din anonimatul în care a intrat după ce a realizat recordul național la lungime; Haralambie Gogoașe va încerca să depășească așteptările... planificate (7,50 m) și să se apropie cît mai mult de norma olimpică (7,95 m); Elena Vintilă va ținti 4 750 p la pentatlon. Aceste pronosticuri nu sînt exagerări. Nu sînt exagerări pentru că în această iarnă, ca niciodată, zăpezii îi sînt stoarse toate «vitaminele».

ȘERBAN CIOCHINĂ ÎȘI DOREȘTE O MEDALIE OLIMPICĂ

Șerban Ciochină este inginer. Are 28 de ani. Deci, un inginer tînăr. Dar el este și atlet. Un atlet tînăr? Nu prea. Totuși, la vîrsta de 27 de ani, adică în 1967, Șerban Ciochină a îmbunătățit din nou recordul României la triplusalt, realizînd 16,59 m, performanță cu care a ocupat locul IX în ierarhia mondială. Un atlet tînăr? Da! Asta înseamnă o contrazicere? Nicidecum! «Țuți», departe de a se fistici cînd îl întrebi ce șanse au atleții de 28 de ani la Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico, îți răspunde zîmbind: «**Antrenorul meu, profesorul Baruch Elias, din respect pentru... bătrînețea mea, mi-a sugerat 16,70 m și să fiu unul din primii șase la Olimpiadă, iar revista SPORT, din același respect, mi-a pronosticat medalia de bronz. Ce bine-ar fi! Să-mi descopăr tinerețea la bătrînețe!**»

În fotografie **(de la stînga spre dreapta)**: Mihai Zaharia (a aterizat în zăpadă cu gîndul la 7,80 m), Șerban Ciochină, Carol Corbu, Valeriu Răuț și valorosul antrenor prof. Baruch Elias.

VIRGINIA BONCI - PRIMA ÎN LUME!

Virginia Bonci este insetată după recorduri. S-a ținut ca umbra de Erica Stoenescu, apoi a țișnit întrecînd-o la săritura în înălțime, atît în aer liber (record național de junioare — 1,73 m), cît și în sală (record național de junioare — 1,72 m). Cu performanța de 1,72 m, «Germina» este prima în lume după primele 40 de zile ale anului 1968 și, adăugîndu-i alți cîțiva centimetri, va putea să urce pe podiumul «europenelor» de sală pe care le va găzdui Madridul în luna martie. Cu recordul ei de 1,73 m, «Germina» a ocupat locul 13 în lume, anul trecut. Stînd de vorbă cu antrenorul ei, profesorul Constantin Dumitrescu, iscodindu-l, am aflat o taină: la Ciudad de Mexico atleta Virginia Bonci va încerca să demonstreze că pronosticul din revista SPORT («Bonci — locul IV la Olimpiadă») a fost foarte prudent. Asta să fie supărarea autorului acelui pronostic!

În fotografie: antrenorul Constantin Dumitrescu i-a găsit încă un exercițiu folositor elevei sale, Virginia Bonci.

ZOLTAN VAMOȘ TRANSPIRĂ LA -15°

L-am văzut pe Zoltan Vamoș luptîndu-se cu nămeții. S-a luptat 20 de kilometri la un singur antrenament. Termometrul arăta minus 15 grade, iar din «Zoli» ieșeau aburi. Îl întreb: **«Cum te simți, Zoli?».** Îmi răspunde: **«Din ce în ce mai bine. Cît mai multe asemenea transpirații, și voi elimina toate... toxinele din corp, care mi-au făcut picioare de plumb anul trecut! În felul acesta voi izbuti, sper, să-mi cîștig dreptul de a participa la Olimpiada din Mexic. Iar acolo, sper, voi fi incomodat prea puțin de obstacolele celor 3 000 de metri. Norma olimpică este de 8:34,0. Cu un asemenea rezultat (căruia trebuie să i se adauge secundele altitudinii) nu rămîi de căruță. În privința aclimatizării: nici o problemă pentru cei în formă excelentă!».**

În fotografie, Zoltan Vamoș, urmat de Ortwin Scheible.

AL 5-lea CERC OLIMPIC PENTRU LIA MANOLIU?

Maestra emerită a sportului Lia Manoliu intenționează să stabilească un record românesc **sui-generis:** participarea la cinci ediții ale Jocurilor Olimpice (această tentativă îi este întrucîtva la îndemînă și maestrului emerit al sportului de la lupte greco-romane Dumitru Pîrvulescu). După cum se știe, la J.O. Helsinki 1952, Lia Manoliu a ocupat locul VI; la J.O. Melburne 1956 — locul IX, la J.O Roma 1960 — medalia de bronz, la J.O. Tokio 1964 — medalia de bronz. Acum, discobola noastră, care nu face încă parte din lotul olimpic, își dorește și cel de al cincilea cerc olimpic, dar nu prin... caritatea cuiva, ci prin capacitatea sa. De aceea, Lia Manoliu și-a ascuns actul de naștere și lucrează cot la cot cu cei care încă n-au nici un cerc olimpic.

În fotografie, Lia Manoliu cu un disc...sferic. Pregătirea fizică — elementul primordial pentru ca Lia să ajungă în Mexic.

Atleții noștri de performanță au luat startul în el mai lung «maraton» al lui '68. Primele două uruuri — ianuarie și februarie, esențiale, el le parcurg a «zgură» albă. Tempoul este de «sută». Excelent. a idee. Dar cîți îi vor rezista? Finișul va fi în pantă, u firul de la sosire întins la 2 300 m altitudine, în apitala Mexicului. După optimism și sîrguință, robabil că mulți din puținii noștri olimpici vor euși să ajungă la Ciudad de Mexico. Cîți pe poium?

VALERIA BUFANU-OLIMPICĂ PESTE NOAPTE

În grupa antrenorului Silviu Dumitrescu (stînga) a apărut anul trecut un nume uitat: Valeria Bufanu. După cîteva încercări, Valeria a reușit să egaleze recordul național la 80 m garduri (11,1). Îmbunătățindu-și viteza, Valeria Bufanu a devenit recordmana națională a probei: 10,8. Foarte bună pentru noi, performanța aceasta nu-i dădea dreptul Valeriei la un fotoliu de orchestră pe plan mondial, ci abia o poziție între locurile 14—22. Ea va încerca să realizeze în vară 10,6 (norma olimpică), iar la Ciudad de Mexico să aibă unul din culoarele finalei.

În fotografie (de la stînga spre dreapta): Cecilia Berna (800 m și cros), Maria Pandele (recordmană la pentatlon), VALERIA BUFANU, Bucur Iliescu (100 m și 200 m).

BURLACU: „Vreau să împac pista cu... șoseaua“

«Încă trei tururi»... Comanda antrenamentului este asigurată de ex-campionul **IULIAN GOCIMAN**, omul care se preocupă în prezent de pregătirea actualului nostru campion **VASILE BURLACU**.

Și acum la drum... **VASILE BURLACU** a preluat conducerea. La adăpost, în trenă, îl urmează **PAUL SOARE** și **MIRCEA VIRGIL**...

În aceste zile, o vizită la velodromul Dinamo ar părea inoportună. Tribune pustii, pista pustie și totul înveșmîntat în albul zăpezii, răscolită continuu de joaca năzuroasă a vîntului. Să fie oare numai atît? În parte, da (și subliniem **în parte**) întrucît la decorul hibernal al velodromului, dimineață de dimineață, unele apariții vin să alarme monotonia obișnuită a peisajului. Sînt cicliștii. Prieteni ai pistei. La bine și la rău. Îmbrăcați în treninguri, cu căciulițe pe cap vin să dea binețe velodromului și, dintr-o obișnuința care pentru ei a devenit o a doua natură, nu se pot abține și încep goana. Dacă nu pe bicicletă, pe jos, ...apostolește. Și după ce nădușesc bine, încalecă și pe «mașini», și rulează. Cu bărbiile în piept, rulează de le sfîrîie roțile. În incinta velodromului au fost instalate aparate speciale de pedalat, iar cicliștii, în timp ce apasă voinicește pe pîrghiile pedalelor, se văd depășind pe aripile imaginației, mașinile de pe șoseaua Ploieștiului, urcînd sprințari Posada sau coborînd vertiginos serpentinele Timișului.

Într-o astfel de «călătorie» l-am surprins și pe Vasile Burlacu. Cînd a descălecat, la «întoarcerea» în București, l-am trezit la realitate printr-o primă întrebare de... sezon.

— Grea iarnă, Vasile. Cum stai cu lemnele?

— Cu termoficarea, vreți să spuneți... Am primit o garsonieră în Balta Albă.

— Și ce cauți pe velodrom?

— În nici un caz căldură. Dimpotrivă, ger, să-mi fie cald la primăvară...

— De ce tocmai la primăvară?

— Atunci se topește zăpada. Pista rămîne curată. Picioarele învîrtesc pedalele mai ușor și, sper, mai bine...

— Ai un gînd special?

— De data asta da! Recordul orei...

— Abia l-ai stabilit!

— Slab, slab de tot.

— Chiar așa? 42,780 km/h reprezintă, totuși, ceva...

— Cu 39 de metri mai mult decît recordul mondial al orei îmbunătățit de francezul Marcel Berthet la 7 august 1913 (!). Atunci el a realizat 42,741 km/h.

— Și care îți este ținta?

— Deocamdată să pot atinge recordul mondial al anului... 1935: 45,090 km/h

— Ar fi un salt spectaculos.

— Mă împing din urmă un rival valoros și un articol apărut spre sfîrșitul anului trecut în **«SPORTUL»**.

— Te referi la Emil Rusu?

— Și-a manifestat dorința să-mi bată recordul. Nu-i va fi greu. Oricînd este capabil de un 45 km/h. Dacă se pregătește. De altfel, intenția de a doborî recordul meu și-a exprimat-o și printr-o declarație făcută în revista **«SPORT»**.

— Spuneai, însă, ceva și despre ziar...

— Da, în ziar a apărut un material sub titlul **«Emil Rusu — primul ciclist român al anului»**. Cu titlul materialului nu am nimic. Exprimă un adevăr. În conținutul articolului a fost dat însă un clasament al celor mai buni rutieri ai anului 1967, în care numele meu figurează abia pe locul 12. Mă consider nedreptățit. Ca pistard, bineînțeles, în 1967, nu am putut participa la toate cursele de fond, iar clasamentul i-a vizat numai pe fondiști. Să fiu eu oare abia al 12-lea ciclist al țării?

— Și cum vrei să dovedești contrariul?

— Anul acesta voi concura la aproape toate cursele de fond, inclusiv Turul ciclist al României. Să vedem ce loc mi se va atribui în viitorul clasament.

— Și recordul orei cui i-l lași?

— Cursele de fond mă vor ajuta să-l îmbunătățesc. În afară de semifond, la nici o altă cursă de velodrom nu se aleargă în condițiile necesitate de o tentativă a recordului orei. Pe șosea, însă...

— Îți schimbi, deci specialitatea?

— Nu. Voi avea însă un program ceva mai încărcat și sper să împac velodromul cu șoseaua. Timp de experiențe am.

— La 24 de ani...

— 25, la 12 februarie. Anquetil a împlinit de curînd 34 și se ține încă tare. Nu văd de ce eu să nu-mi pot face visuri.

— În concluzie?

— Primesc mănușa aruncată de Emil Rusu și încă o dată îmi anunț participarea la toate cursele de fond. Pentru asta, n-am încotro, și iată-mă pedalînd în miez de iarnă, pe velodrom.

G. STEFĂNESCU

EVOLUTIA RECORDULUI MONDIAL AL OREI

25 km 325	Henri Desgrange (Franța)	1893
38 km 220	Jules Dubois (Franța)	1894
39 km 240	Van den Eynde (Belgia)	1897
40 km 781	W. Hamilton (SUA)	1898
41 km 110	L. Petit-Breton (Franța)	1905
41 km 520	Marcel Berthet (Franța)	1907
42 km 360	Oscar Egg (Elveția)	1912
42 km 366	Richard Weise (Germania)	1913
42 km 741	Marcel Berthet (Franța)	1913
43 km 525	Oscar Egg (Elveția)	1913
43 km 775	Marcel Berthet (Franța)	1913
44 km 247	Oscar Egg (Elveția)	1914
44 km 777	M. Richard (Franța)	1933
45 km 090	Giuseppe Olmo (Italia)	1935
45 km 325	M. Richard (Franța)	1936
45 km 485	Frans Staats (Olanda)	1937
45 km 769	Maurice Archambaud (Franța)	1937
45 km 848	Fausto Coppi (Italia)	1942
46 km 159	Jacques Anquetil (Franța)	1956
46 km 394	Ercole Baldini (Italia)	1956
46 km 923	Roger Riviere (Franța)	1957
47 km 346	Roger Riviere (Franța)	1958
48 km 093	Ferdinand Bracke (Belgia)	1967

În timp ce *FLORILE DE SERĂ* sînt la GRENOBLE...

ÎN ACESTE ZILE...

...reprezentativa noastră de hochei a intrat în focul disputelor ocazionate de întrecerile celei de a X-a ediții a Olimpiadei albe. Să o lăsăm să-și facă datoria, convinși fiind că, prin comportarea ei, prestigiul hocheiului românesc își va putea păstra și pe mai departe tresele cucerite pe merit, la ultimele mari confruntări internaționale.

Subiectul pe care vrem însă să-l abordăm în rîndurile de față vizează campionatul republican. După cum se știe, în campionatul național de hochei s-au consumat două tururi, iar către sfîrșitul acestei luni echipele competitoare se vor reuni pentru continuarea «ostilităților» în cadrul turului trei al acestei importante competiții interne. De la bun început, trebuie să spunem că situația de lideră a formației Dinamo, la jumătatea campionatului, nu apare ca o surpriză. Din anul 1964, cînd, în urma victoriei sale în campionatul de calificări, a promovat în disputa pretendentelor la titlu, evoluția sa a marcat un progres continuu: locul V în campionatul — ediția 1964, locurile III în 1965 și 1966, locul II în 1967, ca acum, în 1968, locul I să-i surîdă tot mai promițător. Tinerețea echipei, dar și maturizarea sa, întregirea ei cu trei linii complete de schimb, de valori sensibil egale, sînt principalele atu-uri care o impun de data aceasta în fața multiplei campioane Steaua.

DUPĂ CUM ESTE BINE CUNOSCUT...

...formația de hochei a clubului Steaua cuprinde o seamă de jucători de certă valoare. Ionescu, Czaka, G. Szabo, Biro au reprezentat și continuă să reprezinte cu mult succes culorile clubului. Rezultatele meritorii ale acestor sportivi se datoresc nu numai modului exemplar în care fiecare în parte a înțeles să-și desăvîrșească măiestria sportivă, cît mai ales concepției căreia i-a rămas credincios, aceea de a pune interesele echipei mai presus de orice ambiție personală. Am ținut să subliniem acest fapt, întrucît, la actuala ediție a campionatului, și în special la jocurile turului doi, unii dintre hocheiștii «Stelei» au călcat acest principiu, universal-valabil, în mod flagrant. În meciul Steaua-Agronomia Cluj (4—3), jucătorul Trăușan, care, cu 14 goluri marcate, deținea în acel moment locul III în clasamentul golgheterilor, a considerat că este mai bine (pentru el) să nu-i mai paseze colegului său mai vîrstnic Calamar (locul II în clasamentul golgheterilor, cu 18 goluri marcate) pentru ca acesta să nu se mai poată evidenția. De aici s-a produs în echipă o adevărată degringoladă. Pentru a o opri, Raduch, antrenorul echipei, l-a înlocuit pe Trăușan cu Bucur, un jucător mai puțin experimentat. Nu cumva tocmai acestor animozități și neînțelegeri din sînul echipei li se datorează situația precară în care se află steliștii în actualul campionat?

AGRONOMIA CLUJ...

...a realizat un surprinzător 6—4 în compania Avîntului Miercurea Ciuc. Față de condițiile improprii de pregătire ale clujenilor, evoluția lor în jocurile actualului campionat este lăudabilă. Vorbind despre «condiții improprii», ne referim la antrenamentele pe gheață care... nu prea au loc (în Cluj sînt tot mai rare perioadele de îngheț), la faptul că patinoarul Universității funcționează numai în... funcție de silința pe care și-o dau hocheiștii de a-l face apt să poarte acest nume (nu există o persoană salariată care să pregătească și să întrețină gheața), la faptul că... Dar mai bine să dăm cuvîntul lui Adalbert Naghi, unul dintre veteranii acestei echipe (34 de ani, economist):

«Clujul, cu o populație de aproape 200000 locuitori, cu un procentaj impresionant de tineri, în privința sporturilor de iarnă a pus la dispoziția «amatorilor» un modern Cafe-bar, un foarte bine aprovizionat Melody-bar, dar nici un patinoar artificial la care, eventual, să se servească și ceai cu castane și cartofi prăjiți. Lipsa gheții explică în bună măsură de ce Clujul, cu o tradiție atît de frumoasă în sporturile de iarnă, nu a mai dat în ultimii 18 ani nici un hocheist și nici un patinator artistic. În actuala echipă de hochei joacă, în marea lor majoritate, tineri din Ciuc, veniți la Cluj ca să-și completeze studiile»

AVÎNTUL M. CIUC...

...trece printr-o perioadă grea. Actuala echipă nu se apropie nici pe departe de «formația de aur» a Ciucului, cunoscută cîndva drept invincibilă. Dar, faptul este scuzabil. Să alimentezi an de an cu jucători aproape toate echipele de hochei din țară (Clujului, în acest ultim sezon, i-a cedat opt) este un lucru lăudabil, dar nu și lipsit de riscuri. De pildă, riscul de a prezenta la actualul campionat o formație cu doar 3 jucători experimentați (I. Szabo, Andrei și Ferenczi — ultimul avînd 36 de ani). În rest tineri, mulți dintre ei aflați la prima lor ieșire în... lume. Și totuși, chiar și într-o asemenea situație, echipa din Ciuc a arătat în campionat multe lucruri bune. Baka, Tomoș, Jere, Oszvath, sportivi în vîrstă de numai 18—19 ani, au venit să demonstreze că noua generație de hocheiști din Ciuc promite poate tot atît de mult ca aceea care i-a avut drept șefi de promoție pe frații Szabo.

ȘI PENTRU CĂ...

...am amintit de M. Ciuc, socotim oportun să sugerăm federației de specialitate programarea turului trei al campionatului național pe patinoarul acestui oraș. Ar fi un act de dreptate care s-ar face mișcării hocheistice din Ciuc. Inițial fusese stabilit să se desfășoare acolo turul II al acestei întreceri, dar, asupra primei hotărîri s-a revenit, în ultimul moment, ca urmare a zilelor de dezgheț care au precedat începerea jocurilor. Vestea modificării intervenite a produs în Miercurea Ciuc o indispoziție generală. Pentru a putea urmări în tihnă meciurile campionatului, mulți dintre salariații din oraș și-au programat concediile tocmai în această perioadă; jucătorii echipelor de pitici, vreo 60 la număr, făcuseră repetiții ca în seara primului joc să-i primească pe sportivii oaspeți, cu facle în mîini, dispuși pe două șiruri care lăsau un culoar liber de la hotel la patinoar. Patinoarul și întregul oraș purtau pecetea sărbătorii. Pavoazarea care se vedea pretutindeni era opera unei munci făcută cu mult drag de către toți sportivii orașului. Marea pasiune a localnicilor pentru hochei trebuie într-un fel răsplătită...

REPREZENTATIVA...

...noastră de hochei, aflată în prezent la Grenoble, este produsul unei munci asidue de pregătire și nu a selecției naturale, rezultantă a unei activități bogate, de masă, în hochei. Pe parcurs, desigur, lucrurile vor intra pe făgașul normal. Aceasta se va produce gradat, direct proporțional cu numărul patinoarelor artificiale care vor fi construite în țară. În așteptarea normalizării situației, hocheiștii și activiștii acestei ramuri de sport au însă datoria să muncească la fel de entuziast ca și pînă acum. Numai «astfel se va putea produce spectaculos, și cu rezultate dintre cele mai bune pe plan internațional, revirimentul așteptat.

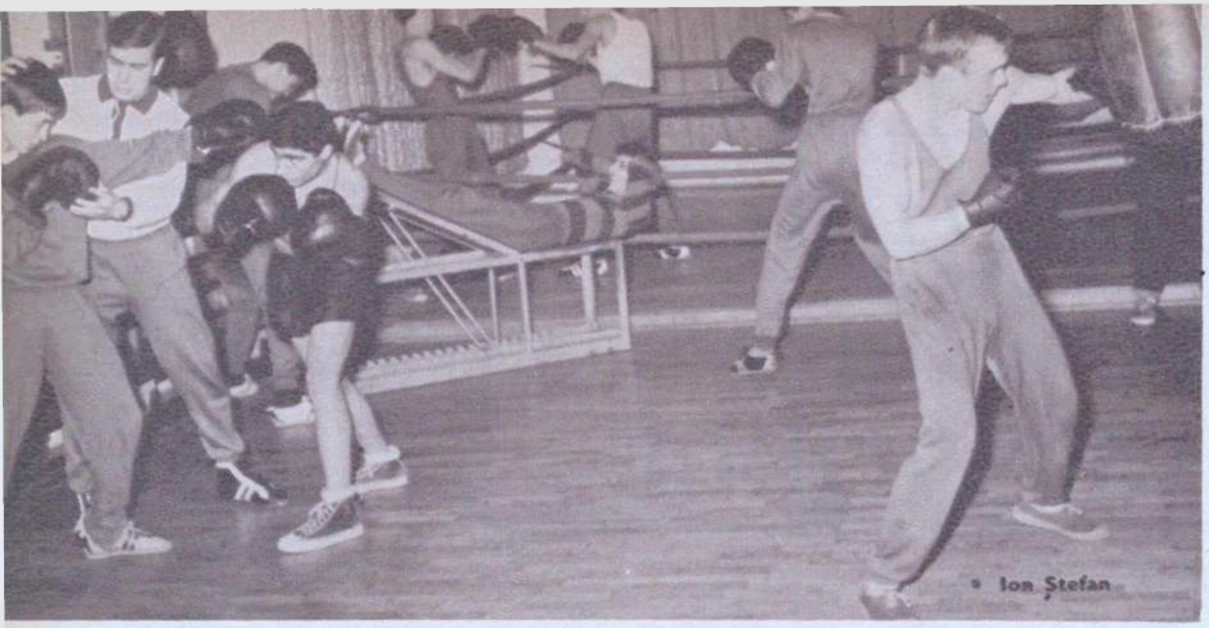
G. ST.

FLORESCU conduce pucul cu siguranță, în ciuda opoziției unui apărător din echipa adversă. Fază din jocul Dinamo — Agronomia Cluj: 5—1.

FERENCZI și CZAKA în luptă pentru puc. Fază din jocul Steaua — Avîntul M. Ciuc: 16—2.

Ion Ştefan

Ion Mihăilescu

Printre COPIII „TERIBILI“

Ion Görffi

În seara aceea, cocheta sală de box a Clubului sportiv şcolar clocotea. Sub tribunele Stadionului Tineretului, vreo 20 de tineri... sminteau în pumni sacii, mingea pară sau propriile lor umbre. Printre ei, antrenorul **GHEORGHE ILIUŢĂ**, un adevărat vulcan de pasiune pentru sportul cu mănuşi. După o perioadă de zbucium — înfiinţare, desfiinţare, reînfiinţare — viaţa secţiei de box a şcolarilor bucureşteni a reintrat în normal.

L-am rugat pe antrenorul Iliuţă să ne spună cîte ceva despre cei mai buni băieţi din sală. A început cu Ion Görffi — **«marea mea speranţă»** — omul cu care crede că va cîştiga anul acesta titlul la «semimijlocie» în campionatul juniorilor, a continuat cu Ion Ştefan — **«o copie identică a lui Eustaţiu Mărgărit»**, cu Gheorghe Gheorghe — **«exemplu de disciplină, perseverenţă şi voinţă»**, apoi cu Ion Vasile — **«100% talent»**, care datorită vîrstei mici (născut în 1953) nu va putea participa anul acesta la campionatul juniorilor decît cu avizul medicului, şi a încheiat cu Ion Mihăilescu, singurul senior din sală, **«o semimuscă cu şanse la titlul republican, mai ales dacă va rezolva favorabil problema greutăţii (are doar 44 de kilograme şi i-ar trebui 48)»**.

Ne-a făcut cunoştinţă apoi cu Loredan Tranulis, elevul care, atras de mirajul ringului, a părăsit echipa campioană de juniori la polo.

— L-ai... racolat? — întrebăm în glumă.

— Nu. A venit singur la noi. În secţia mea nu este nici un junior «racolat». Toţi copiii pe care îi vedeţi sînt căutaţi şi convertiţi de mine pentru sportul cu mănuşi.

— E greu să convingi un tînăr să vină la box?

— În cele mai multe dintre cazuri, depinde de... părinţi. Dacă se întîmplă ca băiatul să primească un 4 să zicem la franceză, atunci «boxul este de vină»...

— Nu toţi părinţii au această concepţie despre sportul cu mănuşi. La gala pentru desemnarea campionilor de juniori ai clubului din Galaţi, am văzut-o pe mama elevului Viziliu punîndu-i acestuia mănuşile în mîini şi pregătindu-l pentru întrecere. Tot la Galaţi l-am cunoscut pe Alexandru Barbu, care i-a adus pe cei patru băieţi ai săi la sala antrenorului de box, Petre Mihai. Pentru a fi lăsaţi la box, copiii învaţă din ce în ce mai bine, iar boxul îi ajută să crească puternici, sănătoşi şi curajoşi.

— Dacă unele reţineri ale părinţilor, îndeosebi ale mamelor, nu mă surprind, în schimb, atitudinea unor profesori de educaţie fizică din şcoli faţă de box este de-a dreptul de neînţeles. Eu, ca antrenor, mă izbesc de rezistenţa lor atunci cînd, peregrinînd prin şcoli, caut viitorii campioni.

— Şi totuşi, după cum se poate vedea, aţi reuşit să formaţi o secţie bună.

— Da, şi asta numai datorită faptului că boxul este, cum să vă spun, ca un... guturai. Se ia repede de la unul la altul. Dacă îi convingi trei copii să vină la antrenamente înseamnă că în curînd îţi vor veni cel puţin şase.

— De obicei, cine vine repede, pleacă tot repede...

— Atunci intervine puterea de convingere şi pasiunea antrenorului.

— Privindu-i pe băieţii din sală, s-ar părea că aveţi aceste calităţi.

— S-ar părea... — ne-a răspuns zîmbind antrenorul Iliuţă.

Am urmărit în continuare antrenamentul tinerilor săi elevi, încercînd să-l «ghicim» pe cel care, după «republicane», va deveni «un nume» în boxul nostru. Am plecat seara, tîrziu, cu convingerea că titlul atît de mult căutat şi aşteptat va veni ca răsplată pentru «PASIUNE» şi «PUTERE DE CONVINGERE».

Petre HENŢ

Fără îndoială, boxul este un sport irezistibil. Întîmplările extraordinare din «careul magic» i-au fascinat şi continuă să-i fascineze pe toţi cei care au ştiut şi ştiu să admire o luptă loială, o dramatică încleştare de forţe. I se mai spune boxului şi «nobila artă». Aceasta deoarece pasionanta luptă din ring nu presupune doar înfruntarea dintre două forţe fizice, ci şi prezenţa a două voinţe şi a două inteligenţe.

Iată de ce «scrima pugilistică», sport vechi de mii de ani, exercită şi acum, în era zborurilor cosmice, o misterioasă forţă de atracţie, tot atît de puternică cum era şi în vremea vechilor elini, cei dintîi meşteri ai luptelor cu pumnii.

Boxul, sport care a inspirat celebrităţi ale condeiului ca Jack London, Jean Cocteau sau Ernest Hemingway, se bucură de o mare popularitate şi în ţara noastră. Faima pugiliştilor din România a depăşit de mult graniţele patriei. În trecutul nu prea depărtat Lucian Popescu şi Toma Aurel, iar în zilele noastre Nicolae Linca, Gheorghe Negrea şi Nicolae Gîju şi-au înscris numele în cartea de aur a campionilor europeni şi olimpici. Cît de iubit este sportul cu mănuşi în ţara noastră ni-l dovedeşte şi faptul că la ultima întîlnire dintre echipele României şi Italiei, care a avut loc pe stadionul Republicii «careul magic» a atras, ca un magnet, peste 20 000 de spectatori.

Pentru toţi aceşti entuziaşti admiratori ai boxului, începînd cu acest număr, revista «SPORT» va publica file din istoria boxului mondial.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (I)

«CÎND ŞI CINE A INVENTAT BOXUL?»

Iată o întrebare la care nu se poate răspunde cu certitudine. Acel debut pugilistic pe care istoricii şi arheologii au încercat să-l localizeze în timp şi în spaţiu cu cît mai multă exactitate se pierde în noianul miilor de ani. «Dovezile» scrise ca şi cele cioplite sînt dintre cele mai contradictorii, apărînd mereu altele, cu vîrste tot mai... derutante, în cele mai neaşteptate colţuri ale lumii.

Majoritatea istoricilor prezintă luptele cu pumnii ca pe o «invenţie» şi o «specialitate» a vechilor greci. Să fie oare acesta adevărul? Primul croşeu sau primul upercut să-l fi tras un grec?

Aşa se părea că stau lucrurile pînă acum cîţiva ani, cînd arheologii au scos la lumină un monument funerar din Egiptul antic, monument a cărui vîrstă ar fi de aproximativ 5 000 de ani. Pe pereţii acestuia — surpriză, au fost văzute desene şi inscripţii care dovedesc că boxul era la mare cinste la curtea necunoscutului faraon. În plus, două basoreliefuri, tot atît de vechi, descoperite în împrejurimile Bagdadului, înfăţişează boxeri în poziţie de gardă.

Aşadar, ipoteze şi iar ipoteze... În faţa lor, iubitorul de box mai mult sau mai puţin romantic, alege ca izvor de documentare frumoasele legende antice. Doar ele întregesc atmosfera fantastică ce se creează în jurul idolilor din «careul magic».

Una dintre legende ne spune că lupta cu pumnii ar fi fost inventată, cu două milenii în urmă, de către Tezeu, învingătorul Minotaurului. Alta, ni-l prezintă drept fondator al boxului elin pe Amycus, regele bebricilor, fiul zeului Poseidon şi al nimfei Melia. Amycus, un adevărat uriaş, era vestit pentru îndemînarea sa în întrecerile pugilistice. Se spune că atunci cînd argo-

AȘII RINGURILOR PROFESIONISTE

La cererea mai multor cititori, publicăm mai jos clasamentul celor mai buni 10 boxeri profesioniști din lume, clasament alcătuit de cunoscutul cronicar francez, Georges Peeters.

După cum se poate vedea, la ora actuală, nici un pugilist european nu este în posesia centurii de campion mondial.

La «muscă», soldatul tailandez Chionoi, care deține titlul de mai multă vreme, se află în continuare într-o formă excelentă și sînt puține șanse ca urmăritorii săi, argentinianul Acavallo sau englezul Mc Gowan, să-i dea de furcă. Imbatabilul japonez Harada, omul care a făcut să nu se mai vorbească despre boxerul brazilian Joffre, conduce cu autoritate plutonul «cocoșilor». Nu există la ora actuală campion mondial la categoria pană, deoarece mexicanul Vincente Saldivar s-a retras surprinzător de repede, lăsînd vacant locul pentru care candidează cu șanse mari londonezul Winstone. La «ușoară» întîlnim numele remarcabilului boxer din Porto Rico, Carlos Ortiz. O surpriză la «superușoară»: un japonez campion la o categorie de 63,500 kg ! Curtis Cokes, boxerul negru cu brațele exagerat de lungi, deține centura de diamante la «semimijlocie». La «mijlocie mică», campionul Kim Ki-Soo așteaptă, cu destule nopți albe, provocarea americanului Luis Rodriguez. Teribilul puncher Emile Griffith și-a reluat în octombrie centura «mijlociilor», pe care o lăsase, parcă, amanet italianului Benvenuti, cu care va boxa însă din nou pentru titlu, în luna martie. Veteranul nigerian Dick Tiger continuă seria succeselor la «semigrea». La 37 de ani, Tiger calcă serios pe urmele boxerului actor de cinema Archie Moore, recordmenul longevității în box. La categoria grea, deși titlul este vacant, toți specialiștii recunosc superioritatea categorică a lui Cassius Clay în fața tuturor celorlalți boxeri de peste 81 de kilograme.

MUSCĂ (51 kg.)

1. CHARTCHAI CHIONOI (Tailanda) — Campion
2. Horacio Acavallo (Argentina)
3. Walter Mc Gowan (Marea Britanie)
4. Hiroyuki Ebikara (Japonia)
5. Efren Torres (Mexic)
6. Takeshi Nakamura (Japonia)
7. Octavio Gomez (Mexic)
8. Speedy Hayase (Japonia)
9. Katus Takayama (Japonia)
10. Fernando Atzori (Italia)

COCOȘ (54 kg.)

1. FIGHTING HARADA (Japonia) — Campion
2. Jesus Castillo (Mexic)
3. Jesus Pimentel (Mexic)
4. Takao Sakurai (Japonia)
5. Bernardo Caraballo (Columbia)
6. Mimoun Ben Ali (Spania)
7. Alan Rudkin (Marea Britanie)
8. Won Sukyi (Coreea de Sud)
9. Yoshio Nakane (Japonia)
10. Ruben Olivares (Mexic)

PANĂ (57 kg.)

Titlu vacant
1. Howard Winstone (Marea Britanie) — șalanger
2. Mitsunori Seki (Japonia) — șalanger
3. Antonio Amaya (Panama)
4. Richard Sue (Statele Unite)
5. Antonio Herrera (Columbia)
6. Shinichi Karizawa (Japonia)
7. Vincente Garcia (Mexic)
8. Aurelio Muniz (Mexic)
9. Jose Legra (Spania)
10. Johnny Famechon (Australia)

UȘOARĂ (60 kg.)

1. CHARLOS ORTIZ (Statele Unite) — Campion
2. Ismael Laguna (Panama)
3. Carlos Cruz (Republica Dominicană)
4. Lloyd Marshal (Statele Unite)
5. Frankie Narvaez (Statele Unite)
6. Ray Adigun (Nigeria)
7. Pedro Carrasco (Spania)
8. Rene Roque (Franța)
9. Kid Tano (Spania)
10. Maurice Cullen (Marea Britanie)

SUPERUȘOARĂ (63,500 kg)

1. PAUL FUJI (Japonia) — Campion
2. Nicolino Loche (Argentina)
3. José Napoles (Cuba)
4. Eddie Perkins (Statele Unite)
5. Sandro Lopopolo (Italia)
6. Carlos Hernandez (Venezuela)
7. Jose Henrique (Brazilia)
8. Koji Okano (Japonia)
9. Curly Aguirre (Filipine).
10. Johann Orsolics (Austria)

SEMIMIJLOCIE (67 kg)

1. CURTIS COKES (Statele Unite) — Campion
2. Joe Harris (Statele Unite)
3. Charley Shipes (Statele Unite)
4. Willie Ludick (Africa de Sud)
5. Carmelo Bossi (Italia)
6. Ernie Lopez (Statele Unite)
7. Ramon La Cruz (Argentina)
8. Jean Josselin (Franța)
9. Stan Hayward (Statele Unite)
10. François Pavilla (Franța)

MIJLOCIE MICĂ (71 kg.)

1. KIM KI-SOO (Coreea de Sud) — Campion
2. Luis Rodriguez (Statele Unite)
3. Freddie Little (Statele Unite)
4. Sandro Mazzinghi (Italia)
5. Eddie Pace (Statele Unite,
6. Leroy Roberts (Statele Unite)
7. Jimmy Lester (Statele Unite)
8. Carlos Monzon (Argentina)
9. Andy Heilman (Statele Unite)
10. Jo Gonzales (Franța)

MIJLOCIE (75 kg)

1. EMILE GRIFFITH (Statele Unite) — Campion
2. Nino Benvenuti (Italia)
3. Don Fullmer (Statele Unite)
4. José Gonzales (Statele Unite)
5. Ferd Hernandez (Statele Unite)
6. Bennie Briscoe (Statele Unite)
7. Joey Archer (Statele Unite)
8. Charley Austin (Statele Unite)
9. Carlo Duran (Italia)
10. Tom Bogs (Danemarca,

SEMIGREA (81 kg).

1. DICK TIGER (Nigeria) — Campion
2. Bob Foster (Statele Unite)
3. Roger Rouse (Statele Unite)
4. Jose Torres (Statele Unite)
5. Harold Johnson (Statele Unite)
6. Eddie Cotton (Statele Unite)
7. Johnny Persol (Statele Unite)
8. Eddie Jones (Statele Unite)
9. Lothar Stengel (R.F.G.)
10. Bob Dunlop (Australia)

GREA (peste 81 kg)

Titlu vacant
1. CASSIUS CLAY (Statele Unite)
2. Joe Frazier (Statele Unite)
3. Thad Spencer (Statele Unite)
4. Jimmy Ellis (Statele Unite)
5. Jerry Quary (Statele Unite)
6. Oscar Bonavena (Argentina)
7. Floyd Patterson (Statele Unite)
8. Manuel Ramos (Mexic)
9. Karl Mildenberger (R.F.G.)
10. Henry Cooper (Marea Britanie)

---

nauții au sosit în regatul lui, Amycus l-a provocat pe Polux la luptă. În ciuda forței și măiestriei sale, regele bebricilor a fost învins și a scăpat cu viață numai după ce a jurat că în viitor se va purta cu oaspeții așa cum se cuvine.

CARE PE CARE...

Întrecerile pugilistice în vechea Grecie erau de o violență inimaginabilă. La început, luptele se desfășurau cu pumnii goi. Mai tîrziu, însă, pumnii și antebrațele s-au înfășurat în curele de piele numite ceste. Considerîndu-se, poate, că loviturile nu erau destul de puternice, li s-au adăugat cestelor bumbi de plumb.Timpul de luptă nu era limitat. Disputa continua pînă la epuizarea totală a unuia dintre adversari sau pînă cînd unul dintre combatanți se recunoaștea învins.

Ferocitatea întrecerilor pugilistice antice a fost adesea menționată în lucrările scriitorilor vremii. O epigramă dedicată pugilistului Stratofon ne spune că **«După 20 de ani de lipsă, cînd s-a întors acasă, Ulise a fost recunoscut de credinciosu-i cîine Argos; dar tu, Stratofon, după patru ani de pugilat, ai devenit de nerecunoscut, nu numai pentru cîini ci pentru întregul oraș, ba, de te-ai uita într-o oglindă, ai jura desigur tu însuți că nu ești Stratofon.»**

Se povestește, de asemenea, că pugilistul Euridamos din Cirene, avînd falca sfărîmată de o lovitură năprasnică a adversarului, și-a înghițit pe rînd toți dinții zdrobiți de pumnul potrivnicului și a continuat lupta. În fața unei asemenea stăpîniri de sine, adversarul lui Euridamos s-a simțit dezarmat și a abandonat spunînd că un asemenea pugilist nu poate fi învins.

PRIMUL CAMPION OLIMPIC

Cu toate că luptele cu pumnii aveau, așa după cum am văzut, o vechime legendară, ele au fost incluse în programul Jocurilor Olimpice antice abia la cea de-a 23-a ediție (688 î.e.n.). Pugilatul, strămoșul boxului de azi, era socotit ca cel mai puțin nobil dintre sporturile olimpice. Cu toate acestea, victoria lui Onomaste din Smirna, primul campion olimpic în proba de pugilat, a fost primită cu un entuziasm deosebit. El a fost onorat și întreținut de orașul său pînă la sfîrșitul vieții.

Interesant de știut este și faptul că pentru luptele cu pumnii, pugiliștii antici se pregăteau vreme îndelungată. Și, oricît ar părea de neverosimil, vom vedea că între antrenamentele boxerilor contemporani și cele ale pugiliștilor de acum 2000 de ani, nu par a fi existat prea mari deosebiri. De pildă, ei își întăreau forța pumnilor «lucrînd», ca și boxerii din zilele noastre, la sac. Sacii, confecționați din pînză groasă sau chiar din piele, erau umpluți cu nisip sau cu sîmburi de smochine. Pe cap, combatanții disputelor de pugilat purtau la antrenament un fel de calote din piele numite «amphotide». Cît despre apărătoarele dinților, ele, desigur, nu erau din cauciuc, cum sînt cele de acum, ci din piele dură.

Existau pe atunci și unele reguli de luptă care par desprinse dintr-un regulament modern de box. Astfel, luptătorii nu aveau voie să se lovească sub linia taliei, iar a lovi un adversar căzut la pămînt era o faptă foarte rușinoasă.

Tot de la vechii greci provine și una dintre loviturile clasice ale boxului: directa. Desenele antice înfățișînd întreceri de pugilat atestă că strămoșii boxerilor de azi foloseau lovitura directe cu multă pricepere.

Pugilatul grecilor antici nu se aseamănă, însă, în toate privințele cu boxul modern. De exemplu, nu existau categorii de greutate. Era interzisă doar întrecerea între maturi și adolescenți. Nu existau nici reprizele. Lupta continua pînă la desemnarea, cu orice preț, a unui învingător.

CEA DINTÎI SPECTATOARE

La Jocurile Olimpice antice participarea femeilor la întreceri sau simpla lor prezență în tribune era interzisă sub pedeapsa cu moartea. Femeia care ar fi încălcat această drastică lege urma să fie aruncată din vîrful muntelui Tipaiu în valea prăpăstioasă a Alfeului. Și totuși, la Jocurile Olimpice din anul 396 î.e.n., în ciuda groaznicei primejdii, din dorința de a-și vedea fiul la întrecerile pugilistice, Ferenice din Rhodos s-a travestit în maestru de sport și astfel deghizată a asistat la triumful fiului ei, Pisirod. Bucuria ei a fost atît de mare încît, neputîndu-se stăpîni, a sărit în arenă să-și sărute fiul. Atunci i s-a desfăcut tunica și tot șiretlicul ei a fost descoperit. Din fericire, Ferenice nu a fost condamnată la moarte. Și aceasta numai datorită faptului că făcea parte dintr-o familie de glorioși campioni olimpici. Era fiica lui Diagoras, campion la pugilat în anul 464 î.e.n., cîntat în odele lui Pindar, doi dintre frații săi fuseseră, de asemenea, încununați cu mult rîvnita coroană din ramuri de măslin, iar ea însăși dăduse naștere unui fiu care ajunsese campion al faimoaselor jocuri.

ULTIMUL CAMPION ANTIC

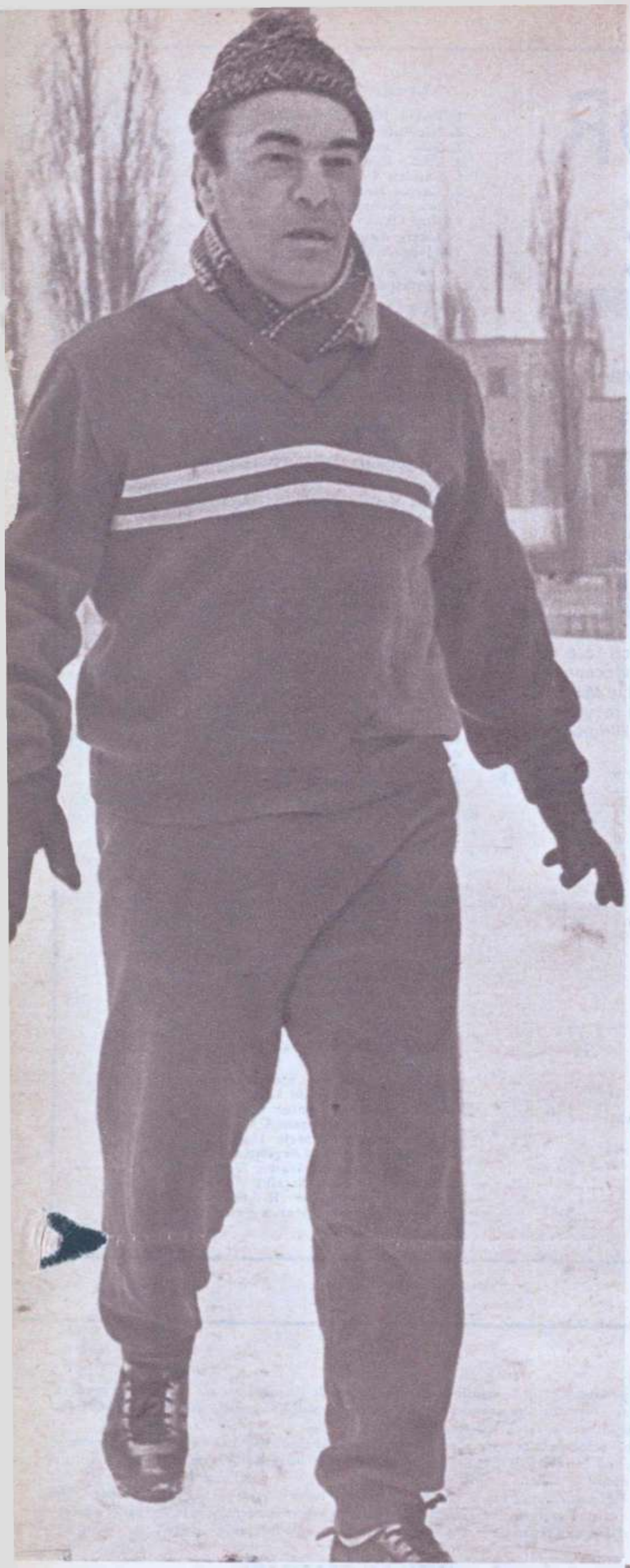
Istoria pugilatului antic se încheie odată cu ultima ediție a Jocurilor Olimpice antice (385 e.n.). Ultimul campion olimpic al luptelor cu pumnii din vremea aceea a fost un reprezentant al nobilimii: armeanul Varasdat, care, peste cîțiva ani, a devenit regele Armeniei.

În anul 393 împăratul roman Teodosiu, convertit la creștinism și sfătuit de episcopul Ambrozie, a emis un edict prin care interzicea Jocurile Olimpice, socotite cult păgîn. Sute de ani, istoricii nu vor mai aminti nimic despre box în scrierile lor.

Pugilatul va renaște, însă, în secolul XVIII al erei noastre, în Anglia, pe malurile Tamisei, acolo unde bătrînul barcagiu Jack Broughton va fonda în anul 1742 o «Academie de box».

(Va urma)

PETRE HENȚ și PAUL OCHIALBI

CAMPO sau CIUTAC?

AMÎNDOI, LA PATRAT!

Anul trecut, la startul returului, am vizitat «Steagul roşu» în aceeaşi perioadă. Pe teren era zăpadă, ca şi acum, punctele erau foarte puţine — nouă — ca şi acum, desenul clasamentului era (culmea!) identic: 3 victorii, 3 jocuri egale şi 7 înfrîngeri.

Am scris atunci un reportaj cu un titlu — pentru mulţi — lipsit de răspundere: **«Steagul roşu vrea să demonstreze că e o echipă de 25 de puncte».** Şi rezultatul?

«Steagul» a adunat pînă la urmă 26 de puncte. A fost o formidabilă cursă «de unul singur», soldată, deci, cu un bagaj de puncte egal cu cel al liderului de astăzi, Steaua.

Ce-am putea spune astăzi?

A fost din nou o toamnă teribil de grea. Există şi scuze obiective. Pierderea lui Năftănăilă, ca şi cele patru «meniscuri» care au frînt aripile echipei sînt o dovadă elocventă. Antrenorul Proca, vorbind de aripile frînte, spunea că turul 1967 a avut pentru Steagul roşu un moment de răspîntie... După acel 0—0 la Piteşti şi după victoria asupra Farului (adevărată piatră de încercare a... tradiţiei complexului constănţean), a venit marea încercare (Năftănăilă). **«O amînare a jocului cu Universitatea Cluj** — susţinea Proca — **ar fi evitat acel 0—1 cu studenţii clujeni, la noi acasă. Aşa, însă...»**

Dar toate acestea sînt de domeniul trecutului. Acum se apropie zilele unei noi şi mari bătălii.

Ce va fi la primăvară?

În primul rînd, Silviu Ploeşteanu nu mizează prea mult pe rezerva... jocului de baraj. **«Barajul, deşi e fără îndoială, încă un punct de sprijin, ar fi trebuit să nu existe. Fără baraj aş fi putut forma efectiv o echipă tînără pentru toamna 1968, o echipă pe care s-o rodez vizînd perspectiva. Aşa, în schimb, vom fi nevoiţi să împăcăm perspectiva cu sarcinile imediate. În fond, poate că pînă la urmă e chiar mai bine. Tinerii trebuie să se călească în focul luptei...»**

•

Steagul roşu 1968 dispune astăzi de o pleiadă de tineret (vezi fotografiile de jos) care, stimulată de experienţa şi fidelitatea «bătrînilor», poate stimula la rîndul său «setea de joc» a celor mai mari.

L-am rugat pe Silviu Ploeşteanu să-mi furnizeze o serie de argumente tehnico-tactice. Mi-a răspuns laconic: **«Cuvîntul unui antrenor cu 9 puncte nu interesează prea mult. Dar, peste 6 luni, voi avea, sînt sigur, prilejul de a vorbi mult, mult de tot. Despre Steagul roşu şi despre multe altele».**

•

Steagul roşu începe cursa cea mare. Din disputa bătrîni-tineri, Silviu Ploeşteanu speră să extragă acea energie în plus de care are atîta nevoie echipa sa.

Încă o dată, rubrica de fotbal a revistei noastre îi acordă un credit total, ca şi anul trecut, convinsă că disputa leală Campo-Ciutac (am luat două nume la întîmplare) va emite plusul acela de energie care să ridice la patrat potenţialul Steagului roşu 1967.

În fotografia din dreapta, sfîrşit de ianuarie la «Steagul roşu». **De la stînga la dreapta:** Gyorfi, Iordache, Ion Vasile, Alecu, Ciutac, Campo, antrenorul Silviu Ploeşteanu, Jenei, Florescu, Goran, Papuc, Toderaşcu, Necula, Rusu.

Lipsesc, în Brazilia, Adamache şi Ivăncescu. Un alt absent motivat. Gane, aflat, în acele zile la cîţiva paşi de... examenul de stat.

Ioan CHIRILĂ

1

LA 15 SEPTEMBRIE 1967

SILVIU PLOEŞTEANU

a împlinit 20 de ani la

STEAGUL ROŞU

Binecunoscutul antrenor al Braşovului, care a semnat ani în şir ascensiunea Steagului roşu de la district la prima categorie şi la «Cupa Balcanică», traversează acum o perioadă grea, inerentă în viaţa slujitorilor fotbalului.

Revista «SPORT» îi urează antrenorului Silviu Ploeşteanu să regăsească drumul victoriei, în acest al 21-lea an de muncă la echipa lui. Astăzi, ca şi acum 15 sau 10 ani, cînd spui «Steagul roşu», spui în primul rînd Ploeşteanu. Cîţi dintre antrenorii noştri se pot mîndri cu gîndul că sînt echivalenţa echipei lor?

E

... celor «două ... dintre cei mai ... arilor» brașo... iante ale celei ... roșu 1947—

... Zbircea, Za... Năftănăilă — ... Meszaroș, Da...

...a (din echipa ...ia. Zbircea — ...ti) — Hașoti, ...aros, David

... porterii «este... ...rezenta și alte

Un lucru e de reținut: forța ambelor formule de atac, adică exact ceea ce lipsește «Steagului roșu» de astăzi.

Recitind prima formulă de atac, constatăm cu uimire că toți cei cinci aparțin, în fond, unei singure grupe de juniori. Hașoti — născut în 1933, Seredai — 1932, Fusulan — 1930, Meszaros — 1933, David — 1932.

Cum să explicăm scăderea radicală a numărului de juniori care să confirme? Iată o problemă care — și prin exemplul brașovean — merită o vastă discuție.

DIN VESTIAR ADUNATE...

...La Steagul roșu există o frumoasă tradiție a «realizării» fotbaliștilor după abandonarea balonului rotund. Aron e inginer, Fusulan — de asemenea, absolvind Politehnica la 37 de ani (!). Zaharia e maistru principal, Necula e inginer, iar filologul Călin Gane a trecut recent probele examenului de stat. În ceea ce îl privește pe Gane, Silviu Ploeșteanu consideră că tînărul înaintaș central va da abia acum măsura adevăratului său talent.

...Pescaru și-a trecut examenul de bacalaureat și intenționează să «dea» la I.C.F., la «fără frecvență»... Pentru că a venit vorba de Pescaru, o remarcă. Micul Făgăraș continuă să fie un mare afluent fotbalistic al «Steagului roșu». După ce Făgărașul i-a «produs» pe David, pe Năftănăilă, pe Pescaru, iată că acum, alți doi făgărășeni — Rusu și Ciutac — se anunță printre speranțele brașovenilor.

...Steagul roșu 1967 a avut o întreagă suită de... neșanse, care a afectat considerabil capacitatea echipei. Dispariția prematură a lui Năftănăilă, imediat după sărbătorirea celei de-a 25-a aniversări, numeroasele accidentări și chiar unele suspendări de tip draconic care nu s-au mai ilustrat apoi prin aceeași asprime, sînt doar cîteva exemple.

Și totuși, Steagul roșu este — dintr-un punct de vedere — o echipă norocoasă. Să concretizăm: în anul 1965, Campo a cîștigat un «Fiat 600»; în 1966, Fortuna l-a «ales» pe Necula, cu un «Wartburg», anul trecut a venit rîndul antrenorului Proca, cu un «Trabant». Gurile rele spun că succesiunea mărcilor cîștigate la «Loto și librete» ilustrează, o dată mai mult, declinul ... simplă ...

...C... roșu... civilă... core... un b... În loc... pe l... Cum... lor l... pieri... sigur... afirm... Jensi... sper...

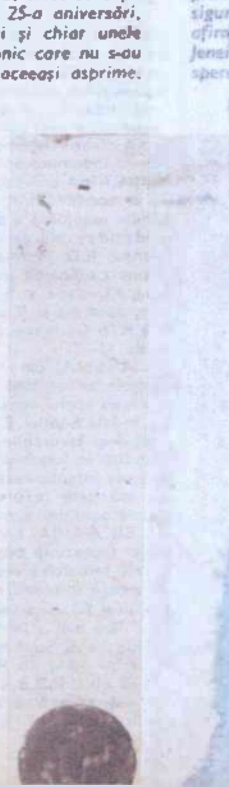
SEXTETUL SPERANTELOR BRAȘOVENE

1. CIUTAC Ștefan, mijlocaș-înaintaș, n. 12 iulie 1950, provine de la Făgăraș — junior.

2. IOAN ...

1967 CLASAMENTUL „NAȚIONALELOR“ EUROPENE

1. U.R.S.S.
2. Italia și Ungaria
4. Anglia
5. Bulgaria
6. R.D. Germană și R.F. a Germaniei
8. Iugoslavia
9. Cehoslovacia
10. Spania și Portugalia
12. Scoția
13. Franța și Elveția
15. Danemarca
16. ROMÂNIA
17. Belgia
18. Grecia
19. Olanda și Polonia
21. Austria, Norvegia și Suedia
24. Turcia
25. Albania și Luxemburg
27. Finlanda
28. Cipru

Neclasate din lipsă de performanțe Irlanda, Irlanda de Nord, Țara Galilor și Islanda.

După «France Foot-ball»

CISLENKO, unul dintre cei mai valoroşi inaintaşi sovietici.

Să privim tabelul din stinga, care reprezintă clasamentul echipelor europene pe anul 1967 — după FRANCE FOOT-BALL — și să reflectăm puțin asupra acestei ierarhii.

1. **UNIUNEA SOVIETICĂ** a avut un an fotbalistic extrem de pozitiv. Calificarea în sferturile «Cupei Europei» — e drept, în dauna unor echipe de rangul doi, Grecia, Austria și Finlanda — dar mai ales succesele răsunătoare obtinute intr-o serie de «amicale» (2—0 cu Scoția la Glasgow. 4—2 cu Franța la Paris, 1—0 cu Polonia la Varșovia, 2—1 cu Bulgaria la Sofia, 4—1 cu Chile la Santiago și remarcabilul 2—2 cu Anglia pe Wembley) ne scutesc de argumente în plus, aceste succese nepuțind fi estompate de infringerea în fața Austriei (0—1) și de meciul amical pierdut cu Olanda, în deplasare (1—3). Echipa națională sovietică își datorează succesele unei discipline tactice ferme, unei concepții solide, serioase și de mare eficacitate, care acoperă lipsa de strălucire tehnică a unora dintre jucătorii săi.

2. **ITALIA** și **UNGARIA** n-au putut fi departajate, ele ocupind exaequo locul 2.

ITALIA, singura «națională» neinvinsă în anul 1967, a jucat în stil... italian, obținind calificarea în sferturile «Cupei Europei» fără să se consume

MAZZOLA, forța de șoc a squadrei azzura, într-un duel inegal pentru portarul elvețian. (Italia — Elveția 4—0 la Cagliari).

prea mult. Italia n-a putut candida, firește, pentru locul I, deoarece nu a fost supusă la eforturi prea mari. Comentind rezultatele echipei italiene, organizatorii anchetei și ai clasamentului fac, în mod indirect, un compliment echipei noastre naționale, atunci cind argumentează, printre altele: «A ciștiga la București, chiar cu 1—0, nu mai este la îndemina oricui».

UNGARIA a obținut pe merit un loc de onoare, ca și conducătorul său de joc, Florian Albert. Echipa maghiară a avut un start excelent, invingînd rind pe rind, printre altele, Iugoslavia, Austria, Olanda, R.D. Germană și asigurindu-și prin aceasta calificarea în sferturile «Cupei Europei». Echipa Ungariei ar fi putut obține chiar un loc mai bun, dacă nu ar fi pierdut spre final, cu 1—0, în fața R.D. Germane și un prim joc în turneul din Mexic (1—2).

4. **ANGLIA**, care deține primul loc în clasamentele anilor 1965 și 1966, își datorează locul mai slab acelei neașteptate infringeri, pe Wembley, în fața Scoției. E adevărat, nici celelalte rezultate, deși favorabile, nu ni-i arată pe campionii mondiali în forma din iulie 1966. Se pare că Alf Ramsey intenționează să-și întinerească echipa. Cu imensele resurse ale fotbalului englez, această operațiune nu e prea dificilă.

5. **BULGARIA**. Locul ocupat de naționala Bulgariei reprezintă cea mai mare performanță din istoria fotbalului vecinilor noștri. Acest loc se datorează, în primul rind, calificării spectaculoase a echipei lui Asparuhov în sferturile «Cupei Europei», fără nici o infringere, într-o serie dură, cu Portugalia și Suedia. Bulgarii au fost învinși de două ori (0—1 cu R.F. a Germaniei la Hanovra și 1—2 cu U.R.S.S. la Sofia), dar impresia generală este că echipa bulgară a adăugat un frumos coeficient de tehnică la tradiționala sa putere de luptă.

6. **REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI** și **R.D. GERMANĂ** sint la egalitate de... puncte. Dacă pentru echipa lui Uwe Seeler, finalistă a campionatului mondial, poziția este destul de modestă, succesul echipei lui Karoly Soos este în afară de orice îndoială. Vest-germanii au «retrogradat» în urma acelui neașteptat 0—0 de la Tirana, care nu a putut fi compensat de spectaculoasa victorie asupra Franței (5—1) și de victoria netă asupra Iugoslaviei (3—1).

R.D. Germană a obținut rezultate care o arată într-un progres constant, dar, după părerea noastră, locul este oarecum peste posibilitățile actuale ale echipei. Ne referim, în special, la infringerile în fața Ungariei și Olandei în «Cupa Europei».

8. **IUGOSLAVIA** a obținut un onorabil loc 8, cum s-ar spune, pe «linia de sosire», în urma calificării sale **in extremis** în «Cupa Europei». Locul 8 este, repetăm, onorabil, nu atit față de valoarea constantă a fotbaliștilor iugoslavi, ci mai ales luind în considerație faptul că echipa națională iugoslavă de astăzi a înregistrat și înregistrează nenumărate **forfait**-uri prin plecarea internaționalilor săi în străinătate.

9. **CEHOSLOVACIA** are, desigur, o valoare superioară locului 9, dar, ziua de 22 noiembrie, care a marcat cea mai mare surpriză a anului, (1—2 cu Irlanda la Praga), o plasează pe un loc ...fatalmente corespunzător.

10. **SPANIA** și **PORTUGALIA** ocupă același loc, oferind astfel peninsulei iberice o poziție nu prea strălucită. Spaniolii n-au reușit mare lucru, exceptind calificarea în «Cupa Europei», prin grația Cehoslovaciei, iar portughezii au obținut un punct din patru posibile la bulgari și au muncit din greu ca să-i învingă pe... norvegieni. Oboseala după marele «efort englez» și-a spus cuvintul.

12. **SCOȚIA** a oferit multe dușuri... scoțiene, concretizabile prin 3—2 cu Anglia la Londra și 0—2 cu U.R.S.S. la Glasgow.

13. **FRANȚA**, ca întotdeauna, e greu de plasat într-un clasament. Dificultățile sint, într-adevăr, mari, și nu văd cine ar putea să nu greșească atunci cind are în față o echipă care, după un 4—1 cu Polonia la Varșovia, pierde cu 1—5 în fața R.F. a Germaniei. Considerăm, însă, că rezultatele «cocoșilor», în ansamblu, nu se ridică la valoarea locului.

ELVEȚIA, care împarte locul cu Franța, are un bilanț mai convingător. Mă refer la victoria categorică asupra echipei noastre naționale și la acel excelent meci nul cu U.R.S.S., la Moscova.

15. **DANEMARCA** a făcut un salt de 10 locuri. Victoria asupra Olandei și succesul zdrobitor asupra Norvegiei la Oslo (5—0) au cintărit mult în balanță.

16. **ROMÂNIA**. Reproducem textul din France Foot-ball: **«Progresul României din ultimii ani a fost oarecum «compromis» de acel 7—1 de la Zürich și de acel 0—1, la București, în fața Italiei. În favoarea României pledează, totuși, succesul de la Paris (2—1) și victoria ei asupra R.F. a Germaniei (1—0)».**

după 70 de ani...

În 1968, se vor aniversa 70 de ani de la introducerea fotbalului în U.R.S.S.

• Campionatul de fotbal (sistem divizionar) este introdus în 1936. De atunci și pînă în prezent s-au disputat 29 de ediții. Titlurile au revenit echipelor: Dinamo Moscova (10), Spartak Moscova (8), T.S.K.A. Moscova (5), Dinamo Kiev (3), Torpedo Moscova (2), Dinamo Tbilisi (1).

• În 1967, titlul a revenit formației Dinamo Kiev, care din cele 36 de partide jucate a cîștigat 21, a «remizat» 12 și a pierdut 3 (!).

• Golgeterul ediției 1967 este Mihail Mustighin (Dinamo Minsk), care, în 29 de partide, a înscris 19 goluri. Îl urmează în clasament: Oleg Kopaev (S.K.A. Rostov) 17 goluri (28 meciuri) și Anatolii Banișevski, 13 goluri (21 partide).

• Au fost înscrise 721 de goluri (media de meci: 2,1). Specialiștii sovietici consideră nesatisfăcătoare această medie care era în 1948: 3,4, în 1949: 3, în 1959: 3,04, în 1965: 2,28, în 1966: 2,24.

• Au fost folosiți în total 463 de jucători. Din acești 463, 50 au fost portari. Au debutat în prima ligă: 113 jucători. 23 dintre ei au înscris 60 de goluri. Cei mai mulți jucători i-a «rulat» T.S.K.A. Moscova (28). Cei mai puțini: Pahtakor Tașkent 20.

• Pînă în 1965, echipele sovietice de club n-au participat la competițiile oficiale europene (C.C.E., C.C.) din diferite motive (climă, calendar competițional etc.).

În septembrie 1965 echipa Dinamo Kiev debutează în «Cupa cupelor», întîlnind formația irlandeză: «Coleraine». Începutul a fost fructuos, sovieticii ajungînd pînă în sferturile de finală, unde au fost depășiți de... Celtic Glasgow (0—3 și 1—1). În anul următor iau startul două echipe moscovite. Torpedo (C.C.E.) și Spartak (C.C.). Prima echipă este eliminată cu mare dificultate printr-un autogol (Voronin) de celebra Inter-Milano. Spartak, după ce trece de O.F.K. Beograd (3—1 și 5—0), pierde în fața mai puțin cunoscutei Rapid Viena (1—1 și 0—1).

«C.C.E.» 1967. Dinamo Kiev debutează cu o senzațională performanță: eliminarea deținătoarei trofeului: Celtic (2—1 și 1—1). Pentru prima oară în istoria competiției, deținătoarea cupei este eliminată din primul tur. Dar, în turul II, kievenii «clachează» neașteptat: 1—2 și 1—1 cu Gornik Zabrze. În «Cupa cupelor», Torpedo Moscova (antrenată de fostul el internațional: Valentin Ivanov) așteaptă în sferturile de finală replica formației Cardiff City, după ce a trecut de Motor Zwikau (R.D.G.) și Spartak Trnava (R.S.C.) — deținătoarea «Cupei Europei centrale» — 1967.

• În 1952, U.R.S.S. (membră a F.I.F.A. din 1946) deschide șirul meciurilor oficiale interțări. Pentru o perioadă atît de mică: (1952—17 dec. 1967) palmaresul reprezentativei este deosebit de valoros:

124 76 26 22 272:127

Și pentru că cifrele nu sînt prea grăitoare, iată cîteva performanțe:

1956 (J.O. Melbourne) titlul olimpic

1960 (Paris) Cupa Europei (2—1 în finală cu Iugoslavia)

1964 (Madrid) locul 2 în «Cupa Europei» (1—2 în finală cu Spania)

1966 (C.M. — Anglia) locul 4.

• Debutează în C.M. în 1958. Se califică pînă în sferturi, într-o grupă în care intrau Brazilia, Anglia și Austria. În meci de baraj învinge Anglia cu 1—0.

În Chile (CM-62), după ce trece de Iugoslavia (2—0), Uruguay (2—1) și Columbia (4—4), pierde în «sferturi»: 1—2 cu Chile.

Abia în 1966 trece de «pragul magic» al sferturilor: 2—1 cu Ungaria. Ocupă în final locul IV.

• Comportarea remarcabilă a fotbaliștilor sovietici (mai ales în deplasare) le-a adus aprecieri favorabile din partea presei și specialiștilor străini. Astfel în 1966 și 1967, U.R.S.S. a fost declarată cea mai bună națională a continentului în urma anchetei revistei «France-Football». De două ori (1961 și 1962) a ocupat locul secund, iar în 1964 s-a clasat a 3-a. Fără îndoială, o mare contribuție la formarea acestui prestigiu și-au adus fotbaliști ca: Bobrov, Gogoberidze, Iașin (deținătorul «Balonului de aur» 1963 — de două ori component al selecționatei mondiale), Voronin (și el de două ori în selecționata mondială), V. Ivanov, G. Cicheli, S. Metreveli, I. Netto ș.a.

• Deși a luat parte numai la 4 turnee U.E.F.A., reprezentativa de juniori a U.R.S.S. a reușit frumoasa performanță de a urca de două ori pe treapta supremă a podiumului: în 1966 (împreună cu Italia) și în 1967, învingînd Anglia (1—0) în finală.

• Cel mai bun fotbalist al anului 1967 a fost declarat Eduard Streltov (Torpedo Moscova). În urma unei anchete organizate de revista «Futbol i hokkei» în rîndul a 60 ziariști, corespondenți ai agenției TASS, crainici de radio și televiziune, E. Streltov a primit majoritatea covîrșitoare de locuri I. Iată primii clasați: 1. E. Streltov (T.M.) 185 p. 2. M. Hurțilava (Dinamo Tbilisi) 84 p. 3. A. Bișeveț (Dinamo Kiev) 31 p. 4. A. Kavazașvili (Torpedo Moscova) 24 p. 5. V. Turiancik (Dinamo Kiev) 16 p. 6. I. Cislenko (Dinamo Moscova) 14 p.

• Foștii internaționali Netto și Ponomarev dețin funcții de antrenori peste hotare: primul în Cipru, al doilea în Finlanda.

• Baza succeselor obținute în ultimii ani de fotbalul sovietic o constituie fără îndoială atenția tot mai mare pe care federația de specialitate o acordă răspîndirii și popularizării acestui sport în rîndul maselor de copii și școlari. Iată două exemple: în 1966 a fost organizat de ziarul «Pionierskaia Pravda» turneul «Balonul de aur» pentru copii între 12—14 ani. Au participat 178 000 echipe de copii din întreaga țară, iar finala a fost urmărită de peste 50 000 spectatori.

• Și acum, cîteva cuvinte dintr-o declarație privitoare la fotbalul sovietic acordată de celebrul Helenio Herrera ziarului «Paese-Sera»:

«...marea forță a fotbalului rus rezidă în comportamentul și acțiunile colective, într-o înțelegere aproape absolută și în modestia jucătorilor, atît pe teren cît și în afara lui, cu absența deplină a cultului vedetismului, care e semnul unei anumite ideologii sportive».

Ernest ANDONE

CUM A DEVENIT

ALBERT alesul presei europene

Publicăm răspunsurile comentatorilor de fotbal din 24 de țări europene, consultați de revista «France Foot-ball», care a atribuit, în cele din urmă, «Mingea de aur» valorosului înaintaș maghiar.

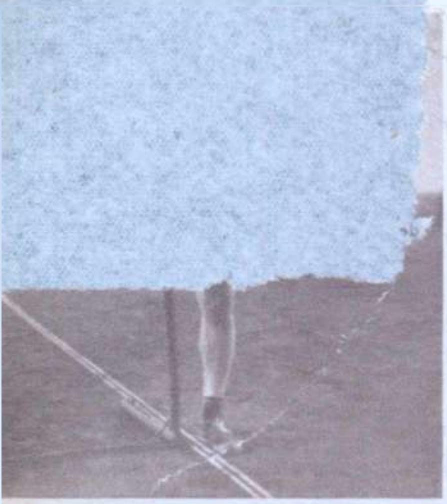
ANGLIA:	1. BEST 2. Johnstone 3. Beckenbauer 4. Hurst 5. Bișeveț
AUSTRIA:	1. GEMMEL 2. Muller 3. Farkas 4. B. Charlton 5. Kindwall
BELGIA:	1. BECKENBAUER 2. Eusebio 3. B. Charlton 4. Johnstone 5. Albert
BULGARIA:	1. ALBERT 2. Beckenbauer 3. Facchetti 4. Kotkov 5. Bjerregaard
CEHOSLOVACIA:	1. B. CHARLTON 2. Muller 3. Albert 4. Eusebio 5. Streltov
DANEMARCA:	1. BECKENBAUER 2. Albert 3. Pirri 4. Gemmel 5. Muller
ELVEȚIA:	1. JOHNSTONE 2. Mazzola 3. Farkas 4. Pirri 5. Riva
FRANȚA:	1. CISLENKO 2. Albert 3. Best 4. Johnstone 5. De Felipe
GRECIA:	1. B. CHARLTON 2. Albert 3. Beckenbauer 4. Johnstone 5. Riva
IRLANDA:	1. BEST 2. Johnstone 3. Gemmel 4. B. Charlton 5. Eusebio
ITALIA:	1. EUSEBIO 2. Ball 3. Gemmel 4. Cislenko 5. Riva
IUGOSLAVIA:	1. B. CHARLTON 2. Eusebio 3. Beckenbauer 4. Greaves 5. Albert
LUXEMBURG:	1. ALBERT 2. Johnstone 3. Beckenbauer 4. Farkas 5. Pilot
OLANDA:	1. ALBERT 2. B. Charlton 3. Johnstone 4. Eusebio 5. Cruyff
POLONIA:	1. B. CHARLTON 2. Albert 3. Eusebio 4. Gemmel 5. Beckenbauer
PORTUGALIA:	1. ALBERT 2. Mazzola 3. Beckenbauer 4. Lubanski 5. Augusto
R.D. GERMANĂ:	1. ALBERT 2. B. Charlton 3. Riva 4. Van Himst 5. Szoltysik
R.F. a GERMANIEI:	1. ALBERT 2. Haller 3. Cebinaț 4. B. Charlton 5. Van Himst
ROMÂNIA:	1. JOHNSTONE 2. Muller 3. Albert 4. Bișeveț 5. Combin
SPANIA:	1. EUSEBIO 2. Rivera 3. Beckenbauer 4. Cislenko 5. B. Charlton
SUEDIA:	1. ALBERT 2. Beckenbauer 3. Pirri 4. Gemmel 5. Hurst
TURCIA:	1. BEST 2. Johnstone 3. Overath 4. Bișeveț 5. Albert
UNGARIA:	1. ALBERT 2. Johnstone 3. Muller 4. B. Charlton 5. Lubanski
U.R.S.S.:	1. STRELȚOV 2. Gemmel 3. Albert 4. Muller 5. Lubanski

Pentru ROMÂNIA, ordinea primilor cinci jucători europeni ai anului a fost dată de AUREL NEAGU, redactor șef al revistei FOTBAL.

CLASAMENTUL GENERAL 1967

1. **ALBERT (Ferencvaros), 68 p.**
2. **B. Charlton (Manchester United), 40 p.**
3. **Johnstone (Celtic Glasgow), 39 p.**
4. **Beckenbauer (Bayern München), 37 p.**
5. **Eusebio (Benfica), 26 p.**
6. **Gemmel (Celtic), 21 p.**
7. **Müller (Bayern), 19 p.**
8. **Best (Manchester U.), 18 p.**
9. **Cislenko (Torpedo), 9 p.**
10. **Mazzola (Inter), Farkas (Vasas Budapesta), Pirri (Real) 8 p.**
13. **Strelțov (Torpedo), Riva (Cagliari), 6 p.**
15. **Bișeveț (Dinamo Kiev), 5 p.**
16. **Rivera (Milan AC), Ball (Everton), Haller (Bologna), Lubanski (Gornik), 4 p.**
20. **Facchetti (Inter), Cebinaț (F.C. Nürnberg), Van Himst (Anderlecht), Hurst (West Ham), Overath (Münich 60), 3 p.**
25. **Voronin (Torpedo), Kotkov (Lokomotiv Sofia), 2. p.**
27. **Pilot (Anderlecht), Combin (Torino), De Felipe (Real), Szoltysik (Gornik), Augusto (Benfica), Kindwall (Feyenoord), Cruyff (Ajax), Bjerregaard (Rapid Viena), 1 p.**

actualităţi

SCHEMĂ TACTICĂ

ŞERBAN

GIUGIUC

MATEESCU

● Echipa campioană, GRIVIŢA ROŞIE — al 10-lea titlu de după război — (se apropie de recordul absolut al Tenis Clubului Român, cu 11 titluri) şi-a reluat pregătirile la 1 februarie, e drept, cu puţină întîrziere faţă de alte formaţii, dar cu o justificare certă: turneul de trei meciuri din Franţa de la finele anului. În ceea ce priveşte formaţia, maestrul emerit al sportului Viorel Moraru, nu anunţă achiziţii noi, ci doar «calificarea» a trei tineri, care anul trecut au jucat în echipa de rezerve. E vorba de aripa Braga şi înaintaşii Batter şi Manolescu. În rest, lotul nu a suferit modificări. Aşadar, un punct major în favoarea omogenităţii, care a adus Griviţei Roşii atîtea succese.

● GLORIA, formaţia divizionară care a surprins plăcut anul trecut prin jocul său mai modern, are un nou antrenor: Dorel Dumitrescu; el are o bună pricepere, în trecut ocupîndu-se de echipa de juniori. Cunoscutul antrenor Ion Buzoianu se va ocupa anul acesta de formaţia de juniori a clubului Olimpia. Copiii Olimpiei au intrat, se vede, pe mîini bune.

● Cîteva noutăţi din Bîrlad, unde RULMENTUL nu vrea să cedeze din terenul cîştigat în sfera balonului oval. Formaţia de bază, se pare, nu va suferi modificări majore. Astfel, este aproape cert că mijlocaşul internaţional, Petre Florescu va apăra în continuare culorile bîrlădene, ca şi fostul său coleg de naţională Mihalaşcu, după cum se scontează pe revenirea în «formaţia-mumă» în noul campionat a lui Spiratos şi Ciorici (Politehnica Iaşi). Alte nume noi: Postu (taloner), Mîrza şi Marica pe linia de trei-sferturi. Nu putem încheia scurtele noastre însemnări bîrlădene fără a aminti că antrenorul Mircea Paiu ne recomandă şi cîţiva juniori — dintre cei care anul trecut au disputat finala campionatului — ce vor promova în lotul A: Postolache, Pătrăcău şi Peiu. Foarte bine! Asta-i calea sigură a satisfacţiilor viitoare.

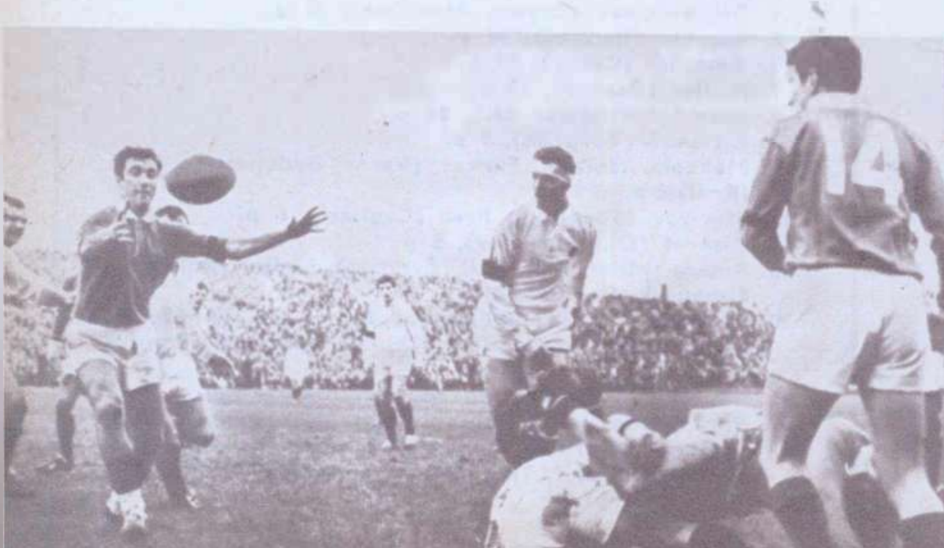
● Cea mai cotată formaţie provincială rămîne, însă, în continuare, FARUL. Ce e nou pe litoral? (Am adresat această întrebare antrenorului Alexandru Carnabel). Dintre cei vechi nu se mai contează pe căpitanul echipei Giuglea, care s-a îmbarcat (electrician-şef pe vasul «Craiova»), pe Caragea şi Sîrbu (militari). În schimb a fost recuperat impetuosul Marin Pompiliu, care a fost «reparat», prin operaţie, de disjuncţia sa de ligamente de la umăr. Se mizează şi pe forţe proaspete: mijlocaşul Ştefu, fost clujean pînă anul trecut, actualmente profesor de educaţie fizică la Constanţa, Aurel Cristea şi Otcuparu, care şi-au terminat stagiul militar şi revin acasă. Şi o ultimă ştire: Trifu (linia a doua) a fost suspendat pe un an pentru acte repetate de indisciplină, manifestate la antrenamente. Lotul, în ansamblul său, a reluat pregătirile şi se speră, la Constanţa, că portuarii vor ocupa în viitorul campionat un loc pe podium.

● Maestrul emerit al sportului, vechiul şi simpaticul nostru internaţional Paul Iordăchescu, cel mai bun taloner din ultimii 10 ani, şi-a luat, la sfîrşitul anului trecut, adio de la activitatea competiţională. Cu acest prilej clubul său, DINAMO, căruia i-a fost credincios 18 ani, l-a sărbătorit cu ocazia unei festivităţi. Ne alăturăm felicitărilor clubului, urîndu-i, la rîndu-ne, multă fericire în continuare în viaţă onestului şi bravului Paul Iordăchescu.

● În sezonul viitor, DINAMO va beneficia, probabil, de aportul unui redutabil transformer — Craioveanu (fost la Progresul). Iată umplut un gol, creat prin suspendarea lui Nica din întîlnirile internaţionale.

● STEAUA şi-a reluat şi ea cu multă seriozitate pregătirile pentru apropiatul sezon (în fotografiile noastre puteţi vedea diferite aspecte de la antrenamente efectuate în sala clubului de pe Calea Plevnei). După cîteva zile de binemeritată vacanţă la munte, sportivii militari au revenit în Capitală şi sînt acum gata să ia startul în «Cupa Primăverii» (care începe la 17 martie). Dintre jucătorii mai vechi talonerul Căpuşan, ca şi înaintaşii Preda (cîndva un apreciat internaţional) şi Bărbălău, precum şi centrul Luscal nu mai fac parte din lotul primei echipe. Formaţiei, care e destul de completă, i s-a adăugat însă Giugiuc (mijlocaş la deschidere), care speră că sub culorile roş-albastre se va putea lansa mai bine şi mai temeinic spre tricoul de internaţional, deoarece acesta l-a cam ocolit în ultimul timp. Un debut interesant îl vor face sub noile tricouri militare şi rapida aripă constănţeană Caragea, ca şi mijlocaşul Meiu (Constructorul). Lotul, compus din 24 de oameni, lucreaza cu sîrguinţă pentru a depăşi rezultatul din ultimul an. Va fi interesantă urmărirea încercării titularizării pe postul de fundaş a lui Durbac, care are, desigur, o misiune extrem de dificilă, fiind chemat să-l înlocuiască pe excepţionalul Alexandru Penciu.

D.C.

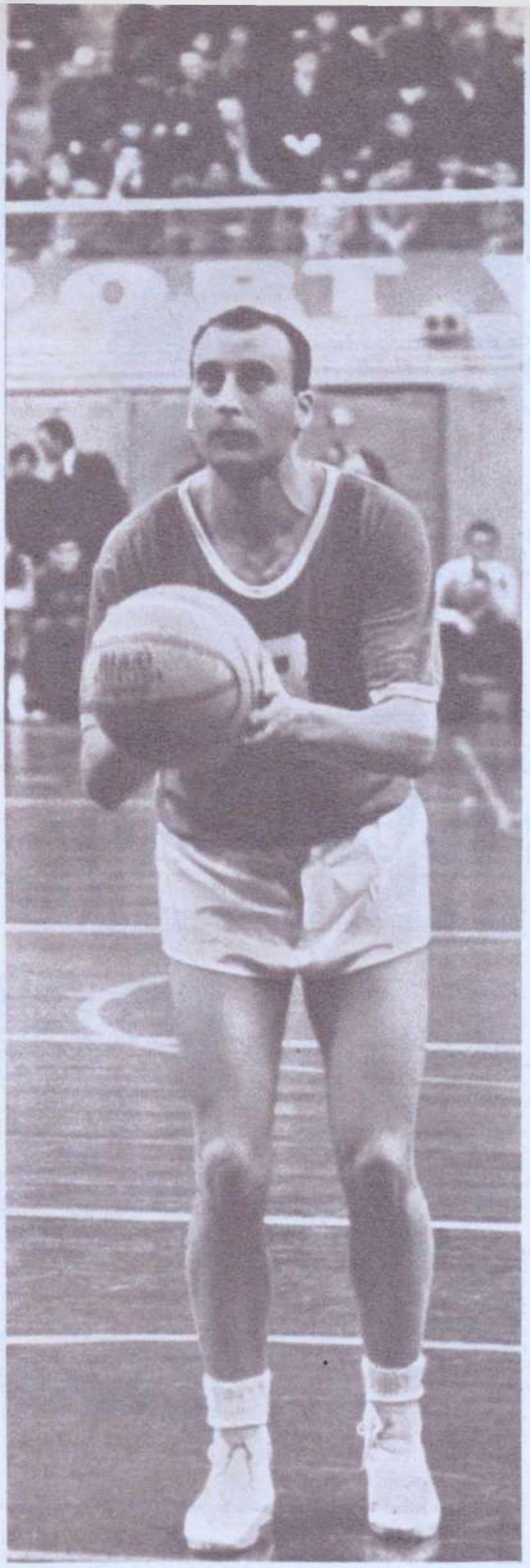
A început ediţia 1968 a TURNEULUI CELOR CINCI NAŢIUNI, cea mai importantă întrecere a rugbyştilor din Europa. Pe noi, românii (doar spectatori la jocuri) acest Turneu ne interesează doar indirect, prin prisma rezultatelor pe care le obţin francezii, adversarii noştri de fiecare an. Şi reprezentativa «cocoşului galic» a debutat cu dreptul în noua ediţie înfrîngînd echipa Scoţiei chiar în fieful acesteia, la Edinburgh, cu 8—6. Iată o victorie care ne bucură pentru că ea ridică standingul rugbyului românesc. A urmat victoria asupra Irlandei: 16—6!

În fotografie, o fază din meciul cu Scoţia. Căpitanul echipei franceze Carrère se pregăteşte să recepţioneze balonul sub privirile scoţianului Mitchel (în centru) şi ale coechipierului său Duprat (14).

de vorbă cu...

IVO DANEU

cel mai bun sportiv al IUGOSLAVIEI pe anul 1967

La ultimul campionat mondial de baschet, desfășurat la Montevideo, în meciul Iugoslavia-Brazilia — de un dramatism rar întîlnit — totul, era pierdut pentru iugoslavi. Antrenorul Ion Zeravița s-a prins cu mîinile de cap. Mai erau doar 90 de secunde pînă la sfîrșitul meciului și scorul era favorabil brazilienilor 84:79. Cei 15 000 de spectatori, majoritatea de partea iugoslavilor — pentru baschetul spectacular practicat de aceștia — nu mai credeau în vreo minune. Toți vedeau deja echipa favorită învinsă. Se pare însă că Daneu nu era de aceeași părere. Atunci, în cele mai grele clipe pentru echipa sa, excepționalul sportiv, intră în scenă. Avea de executat 2 aruncări libere și le transformă. Scorul e acum 84:81. Brazilienii pierd mingea sub coșul iugoslav. O prinde din nou Daneu, pleacă pe contraatac, prin driblinguri de mare maestru scapă de doi adversari și nu greșește ținta 84:83.

Aceste acțiuni ale lui Daneu, într-atît i-au zăpăcit pe jucătorii brazilieni, încît ei și-au pierdut complet capul. Din învingători siguri, iată-i aproape învinși. Mingea este iarăși la Daneu. Nu-l poate ține nimeni. Aruncă la coș și încă două puncte pentru echipa sa. Fenomenal, iugoslavii conduc acum 85:84. Brazilienii sînt pierduți. Încă un coș și meciul se termină, 87:84 pentru Iugoslavia!!! Ivo Daneu este purtat pe brațe. El a transformat o înfrîngere în victorie.

La același campionat, în aceeași sală, în partida Iugoslavia—S.U.A., Ivo a repetat «figura». Spre sfîrșitul meciului, cînd americanii conduceau cu 69:64, Daneu a marcat de 3 ori la rînd, aducînd conducerea echipei sale 70:69. În final, Iugoslavia a învins S.U.A., marele său adversar, cu 73:72!

De aceea, locul II la acest campionat și titlul de vicecampioană mondială, obținut de echipa Iugoslaviei, se datorește foarte mult căpitanului ei, Ivo Daneu, acest excepțional sportiv, baschetbalist complet, apreciat în întreaga lume pentru spiritul său sportiv și *fayr-play*-ul dovedit de nenumărate ori, atunci cînd nervii jucătorilor sînt puși la grea încercare.

Pe Ivo Daneu — specialiștii l-au introdus, după campionatul mondial din 1967, în «echipa lumii» alături de Volnov (URSS), Ubiratan (Brazilia), Lopatka (Polonia) și Baret (SUA), el fiind declarat și cel mai bun baschetbalist al campionatului mondial.

La ultimul «festival» al baschetului european, lui Daneu i s-a încredințat cinstea de a fi căpitanul selecționatei bătrînului continent. Iată motivele pentru care el a fost desemnat și cel mai bun sportiv al Iugoslaviei pe anul 1967, dintr-un buchet de sportivi, unul mai bun decît celălalt: Vera Nikolici, campioană europeană la 800 m femei, Miroslav Cerar, de nenumărate ori campion al Europei și medaliat olimpic la gimnastică, tenismanul Nikola Pilici, semifinalist la Roma, Roland Garros și Wimbledon, poloiștii Sandici și Iankovici, luptătorul Stevan Horvat, boxerul Vuin și alții rămași în urma lui.

•

Am stat de vorbă cu Ivo Daneu, imediat după meciul de baschet din cadrul «Cupei Cupelor», pe care echipa sa, Olimpia Ljubljana l-a pierdut — în prima sa manșă — în fața echipei noastre, Dinamo București, cu scorul de 100:84! În acest meci, Daneu a fost din nou cel mai bun jucător, al echipei sale, marcînd singur 25 de puncte.

— *Mai întîi, ce ne puteți spune, după meci, despre echipa noastră Dinamo?*

— Este una dintre cele mai bune echipe, pe care le-am întîlnit pînă acum. Și am întîlnit foarte multe, în jocuri oficiale sau în turnee și concursuri amicale. Oricare echipă ar dori să-l aibă în rîndurile sale pe un Albu, cel mai bun dinamovist, net peste ceilalți jucători. Foarte buni sînt Novac și Diaconescu. Păcat doar că, Diaconescu este prea nervos și acest lucru a dăunat echipei sale, în special. Cred că Dinamo nu are încă suficientă experiență, experiență pe care ți-o conferă meciurile tari.

— *La ultimul campionat european, România a învins Iugoslavia, vicecampioana mondială. Cum explicați acest lucru?*

— Am fost prezent la Helsinki dar nu am jucat. Noi am trimis o echipă nouă, tînără, fără jucătorii care au adus glorie baschetului iugoslav — de 2 ori vicecampioni mondiali.

În sport există și insuccese, cazuri cînd adversarii sînt mai buni. Peste 2—3 ani vom avea din nou o echipă mare. Dar trebuie să știm și să pierdem.

În meciul cu România, de exemplu, lipsa de experiență a echipei Iugoslaviei, i-a adus înfrîngerea. Este adevărat că a existat și un as în formația dv. — Nosievici — care a întors rezultatul în favoarea echipei sale, a jucat fenomenal. Se întîmplă...

— *Avem jucători de baschet buni. Ați amintit pe Albu, Novac, Diaconescu, Nosievici. Mai sînt și alții.*

— Novacek, Savu...

— *Și totuși, nu obținem rezultate de «răsunet» pe plan mondial, cu echipa națională.*

— Cunosc destul de bine baschetul dumneavoastră. Am jucat deseori împotriva naționalei românești. Pentru mine există o explicație. În oricare sport, și în special în baschet, unei echipe cu pretenții îi sînt necesare foarte multe întîlniri tari, cu diferiți adversari, în competiții oficiale sau amicale. Meciurile cu adversari diferiți, «călesc» jucătorii, le creează acea siguranță în momentele dificile, le îmbogățesc experiența, îi fac să fie calmi. Cred că aceasta, în principal (meciuri multe), le lipsește jucătorilor români. Iată unul din motivele majore care nu vă permit să obțineți încă rezultate la nivelul calităților și talentului jucătorilor pe care-i aveți.

Și mai este «ceva», dar foarte important: cînd în sport își face loc lozinca «*trebuie să cîștigi cu orice preț*», jucătorii nu pot da — chiar atunci — totul, ei apar pe teren timorați și cînd sînt conduși nu reacționează natural, joacă crispați cu gîndul la acest fatal «trebuie», devin nervoși, își pierd stăpînirea de sine, nu se preocupă numai de joc și randamentul lor devine minim. Cred că am fost bine înțeles! Nu pledez pentru un *dolce far niente* pe teren. Trebuie să lupți, să fii ambițios, să vrei să cîștigi. Dar dacă adversarul este mai bun — în acel moment — bravo lui. În sport cel mai bun cîștigă, este un vechi adevăr.

— *În încheiere o mică indiscreție: cum împăcați cele două funcții: cea de jucător de baschet și cea de reprezentant, la Ljubljana, a Tîrgului Internațional de la Zagreb?*

— Am renunțat în ultimul timp, în parte, la prima funcție în favoarea celei de a doua. Știți, din baschet nu se poate trăi. La noi el nu este o meserie. Gloria sportivă este trecătoare, iar eu am renunțat la ofertele tentante de zeci de mii de dolari, pentru a trece la profesionism. Sentimentele care mă leagă de colegi, club, de țara mea, au fost mai puternice, așa că...

Bravo, Daneu! Îți dorim încă multe și frumoase succese!

Gh. GLIȘICI

POȘTA redacției

VASILE MITITELU — Babadag. 1) Fotbalistul Dan Coe s-a născut la 8 septembrie 1941, în București. În toată cariera sa sportivă a jucat numai în echipele feroviarilor bucureșteni. 2) Iancu, atacantul central al Farului, înainte de a poposi la echipa de pe malul mării, a fost legitimat la mai multe formații: Abatorul București, Dinamo Obor, Dinamo București, Dinamo Bacău, Progresul București, C.S.M.S. Iași, din nou la Progresul București și, în sfîrșit, ...e la 31 martie 1966, la Farul. Iancu s-a născut în București, la 26 august 1940.

PETRU ARDELEAN — Sărmășag. Dumneavoastră aveți dreptate. Ați stabilit exact sporturile cărora le aparțin materialele ale căror fotografii au apărut în paginile de magazin sportiv ale ultimului nostru număr din 1967. La nr. VI — bila de popice, iar la X — mingea de tenis de masă.

COCA BLAGA — Piatra Neamț. Doriți să corespondați cu înotătorul francez Alain Mosconi și nu-i cunoașteți adresa. Vă sfătuim să-i scrieți prin Federația Franceză de Natație: 148, Avenue Gambetta 75, Paris (20).

FELICIA IONESCU — Constanța. Din statistica dumneavoastră voleibalistică vă lipsește anul internațional 1962 al reprezentativei noastre feminine. Notați-vă: Helsinki 2—4 august — 3—0 cu R.D. Germană (3,6,9); 3—1 cu Polonia (—9, 4,12,10); 3—1 cu Cehoslovacia (10, —14, 7,14). Constanța 23—27 august: 3—1 cu R.D. Germană (—14, 7,7,11); 3—1 cu Ungaria (9,6, —10,4); 3—1 cu Bulgaria (12, —14, 11,6); 0—3 cu Japonia (9,5,1,).

CONSTANTIN CHIRIȚĂ — Muscel. Jucătorul Sătmăreanu de la Steaua a debutat ca fotbalist la Stăruința Salonta. A fost legitimat apoi la C.S.M. Crișana Oradea și Armata Mureșul Tg. Mureș. La Steaua a venit în luna august 1965. Pentru că îl simpatizați atît de mult, peste cîteva zile îi puteți trimite o felicitare: la 21 februarie împlinește 24 de ani.

ALEXANDRU POPESCU — București. Fotbalistului Gheorghe Constantin îi puteți scrie pe adresa clubului Steaua: Calea Plevnei nr. 114, București.

GABRIEL TEODOREANU — Pitești. Nicolae Dobrin, «steaua» echipei F.C. Argeșul, s-a născut în orașul dumneavoastră. A jucat numai în formațiile de fotbal piteștene.

TRAIAN CĂLIN — București. Meciul Ungaria — România, disputat la 19 septembrie 1954, la Budapesta, a luat sfîrșit cu scorul de 5—1 (3—1) în favoarea gazdelor. Echipa noastră: Toma — Zavoda II, Băcuț I — Călinoiu, Apolzan, Serfozo — Gîrleanu, Nicușor, Ozon, Zeană, Suru. Au mai jucat Paraschiva și Neagu. Golul nostru a fost înscris de Ozon. Iată și reprezentativa țării noastre care a reușit acel neuitat 1—0 în fața Iugoslaviei, la Belgrad, la 22 aprilie 1956: Voinescu — Zavoda II, Szoke — Onisie, Apolzan, Bone — Cacoveanu (a înscris în min. 83), Zavoda I, Alexandrescu, Georgescu, Tătaru. Au mai jucat portarul Toma și Constantin (debut în națională). Urmărind în continuare poșta noastră veți căpăta răspuns și la celelalte întrebări.

TITI GHEORGHIU — Vaslui. Credem că v-a trecut... mini-supărarea care vă cuprinsese după apariția primului nostru număr din 1968. Acum, probabil, este... primăvară și pe bulevardul Primăverii din Vaslui.

ION PARASCHIV — Odorhei. 1) Nu, nu faceți nici o confuzie. Atletul Andrei Barabaș este originar din Odorhei. 2) Aruncătoarea de disc Olimpia Cataramă este profesoară de educație fizică. 3) Americanul John Thomas a fost recordmen mondial la săritura în înălțime în anul 1960. Cel mai bun rezultat al său: 2,22 m.

AUREL SITOC — Cluj. Cunoscutei patinatoare Hanna Maskova îi puteți scrie pe adresa federației cehoslovace de specialitate. Iată adresa: Na Porici 12, Praha 1 — Czechoslovak Figure Skating Section C.S.T.V. — Cehoslovacia.

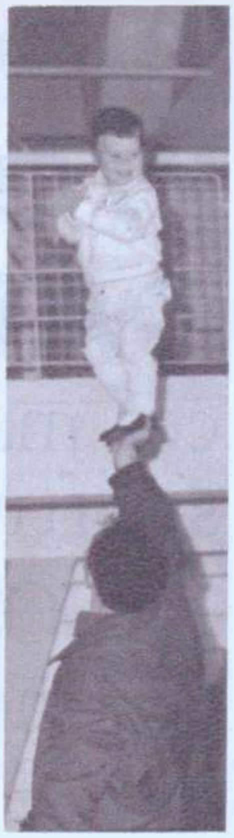

PRIN OCEANUL DE ZĂPADĂ

Pînă la cabană nu poate să mai fie mult. Urmele de schiuri din ce în ce mai dese sînt un indiciu sigur pentru acești trei excursioniști, care s-au avîntat în «oceanul» de zăpadă. Omătul pînă la genunchi, deși îngreunează mersul, este plin de promisiuni. După o oră, două de odihnă și un ceai fierbinte, cei trei sportivi, pe schiuri de astă dată, vor zbura «ca gîndul și ca vîntul», primind astfel răsplata efortului de a fi urcat pe munte.

Fotografia nu vă inspiră și dumneavoastră un program pentru duminică?

magazin sportiv

LA FILEU

În meciurile de volei, cea mai pasionantă luptă se dă, adesea, deasupra fileului. Un adevărat suporter este totdeauna interesat să vadă cît mai bine tot ce se întîmplă la «granița» dintre cele două echipe. Și dacă cei maturi reușesc acest lucru datorită înălțimii lor, fotografia de față dă o soluție pentru cei mai mici spectatori. De reținut, însă, că soluția este realizabilă numai dacă «tăticul» este puternic și feciorul un... gimnast în devenire.

ÎNCEPUT DE SECOL SPORTIV

Cititorul nostru Christel Ottmar, din Brașov, ne-a trimis aceste două imagini sportive de la începutul secolului. Le-am găsit interesante și le prezentăm, în rîndul nostru, cititorilor.

În stînga, tandemul ciclist al fraților Haltrich, din Mediaș, despre care aflăm că prin anul 1900 a fost «campion la 2, 10, 20, 40 și 50 km.»

Imaginea din dreapta ar părea, la prima vedere, extrasportivă. Dar, nu. Ea este legată de începuturile sportului feminin în țara noastră. Asociația sportivă din Brașov a invitat la revelionul din 1900 și un grup de fete. Acestea au socotit că momentul este foarte potrivit pentru o mică demonstrație în care cereau «drepturi egale în sport, cu cele ale bărbaților». Cu acest prilej ele s-au fotografiat ținînd în mîini medalii cucerite în întrecerile sportive de către... bărbați.

de pretutindeni

● După cum s-a mai anunțat, trofeul «fair-play» pe anul 1967 a fost remis de către Federația internațională de tenis jucătorului maghiar Istvan Gulyas. El a avut o comportare sportivă remarcabilă pe terenurile de joc. În cursul unui meci, adversarul său, cehoslovacul Kukal, a suferit un ușor accident și n-a mai putut continua imediat întîlnirea. Gulyas a acceptat ca partida să fie amînată peste timpul regulamentar, cînd victoria a fost repurtată de Kukal.

● A încetat din viață, în vîrstă de 50 de ani, fostul internațional de ciclism Gino Sciardis (Franța). El a participat și la Turul Franței, cîștigînd în anul 1950 o etapă la Dijon.

● Fostul campion mondial de box la categoria ușoară, italianul Duilio Loi, în vîrstă de 38 de ani, și-a anunțat retragerea. El se antrenează în prezent la Milano, sub îndrumarea lui Rocco Agostino.

● Excampionul mondial de box, francezul Marcel Thil, care a suferit un accident de automobil, a părăsit clinica unde a fost îngrijit timp de o lună. Medicii au declarat că numai rezistența fizică i-a permis lui Thil să scape cu viață.

● Cunoscutul jucător de fotbal Di Stefano, care a antrenat în ultimul timp echipa Elche (Spania), a primit o ofertă din partea clubului italian Fiorentina. Di Stefano, care a anulat contractul cu Elche, nu s-a pronunțat încă asupra acestei oferte.

● Boxerul englez Jack Boddel (cat. grea), care a fost finalist la campionatele europene de la Roma, a trecut la profesionism, obținînd cîteva victorii. El a fost trecut pe locul 8 în clasamentul celor mai buni «grei» europeni, după italianul Dante Cane.

● A fost spartă casa de bani a clubului nautic din Marsilia. Peste noapte, răufăcători încă neidentificați au furat din casa de bani suma de 6 400 franci francezi. Această sumă reprezenta încasările cotizațiilor înotătorilor clubului în care activează și recordmanul european Alain Mosconi.

micromotive sportive

— Grenoble: Mexicul... zăpezii.
— Cel mai mic sport olimpic? Bobul...
— La flacăra olimpică cine face... încălzirea?
— Urare olimpică boberilor: «Dintr-un bob să iasă... zece recorduri»
— Hocheiul pe gheață merge în Mexic pe... iarbă.
— Satul olimpic de iarnă e în corturi sau în... igluri?
— Agronomul la televizor: Ăsta zic și eu... bob!
— Discul merge la J.O. de la Grenoble? Da, la... picup.
— Ce lac nu îngheață iarna? «Lacul lebedelor» de Ceaikovski.
— Are schiuri mai lungi că trăiește pe picior mare!

Titi GHEORGHIU-Vaslui

RUGBIȘTI AI ANULUI 1911

Iată, după un almanah francez al anului 1911, două imagini ale unor partide de rugby disputate la 10 decembrie al acelui an, în cadrul «campionatului Parisului». În prima (cea din stînga), *Racing* a fost învinsă de *Sporting Club de Vaugirard* cu 9—3, «după o dispută acerbă pe un teren cu amestec de noroi și zăpadă», iar în cea de a doua imagine (dreapta), *Stade Français* a învins *Sporting Club Universitaire* cu 6—0.

Atunci începuse vremea ca rugbyul să nu mai fie un monopol al insularilor. Iar cel mai bine avea să prindă rădăcini în Franța, unde presa și periodicele l-au primit și propagat, de la bun început, cu multă simpatie și entuziasm.

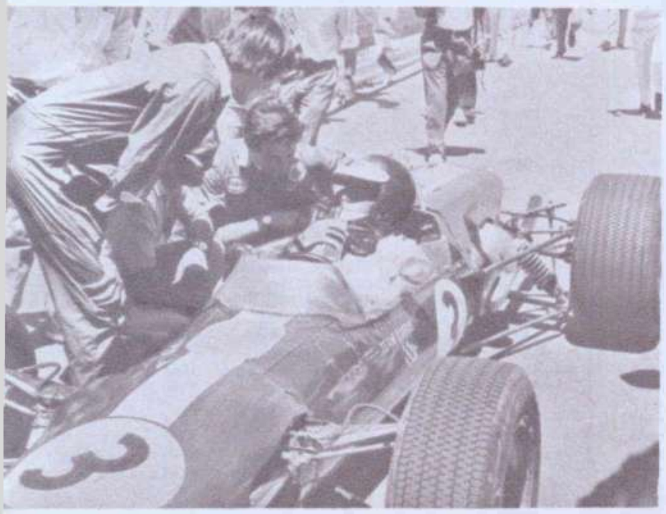

INVINCIBILI

Patinatorii sovietici Ludmila Belousova și Oleg Protopopov sînt deținătorii tuturor titlurilor internaționale de campioni la perechi.

La recent-încheiatele campionate europene de patinaj artistic, care au avut loc la Västeras, celebrul cuplu sovietic a mai cucerit un titlu continental. Evoluția excelentă a celor doi faimoși patinatori îi recomandă ca mari favoriți și la J.O. de la Grenoble. Iată-i pe Ludmila și Oleg salutînd publicul după ultimul lor succes.

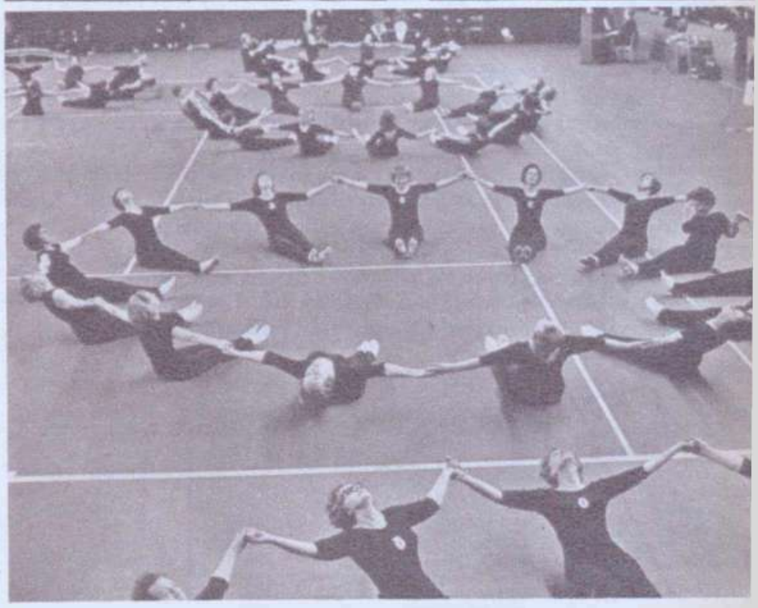

MARELE FAVORIT

După o luptă foarte strînsă, campionatul mondial al piloților a revenit anul trecut lui Dennis Hulme (Noua Zeelandă). Pe locul secund s-a clasat australianul Jack Brabham, iar pe locul trei scoțianul Jim Clark.

În ciuda acestui loc trei, comentatorii curselor automobilistice îl consideră pe Clark drept cel mai strălucit alergător al zilelor noastre și cel mai mare favorit al ediției următoare a «mondialelor». Iată-l pe Jim Clark la volanul mașinii sale — «Team Lotus».

O FESTIVITATE A GRAȚIEI

Comemorarea anuală a părintelui gimnasticii scandinave, profesorul Per Henrik Ling, a reunit printre altele și două frumoase ansambluri de gimnastică artistică, formate din reprezentantele de elită ale clubului Hermes. Această încîntătoare festivitate a grației și acrobației, de la care vă prezentăm fotografiile de mai sus, a avut loc la Royal Hall din Stockholm.

„FAIR PLAY" CANADIAN

Pe stadionul de gheață Johannesov din Stockholm a avut loc turneul internațional de hochei dotat cu «Cupa Ahearne.»

În dorința de a cîștiga competiția, jucătorii din echipa canadiană «Drummondville Eagles» au dovedit și talente de... pugiliști. În partida cu formația «Aripile Sovietelor» din Moscova, canadienii, conduși cu 3—2, au dat naștere unor incidente neplăcute, care, din nefericire, nu au putut fi împiedicate de cei doi curajoși arbitri suedezi.

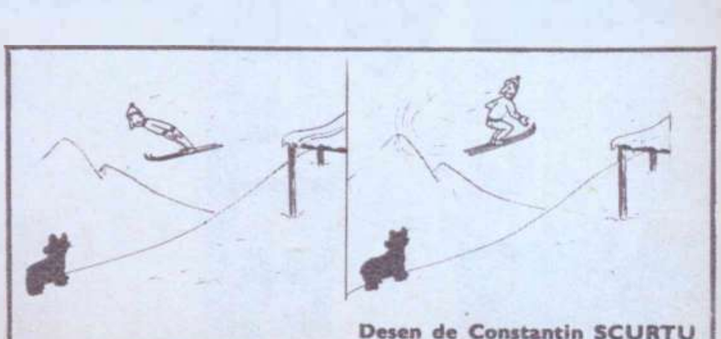
În fotografia de sus îl puteți vedea pe unul dintre arbitri încercînd să stăvilească incidentele dintre jucătorii celor două echipe. Imaginea de jos pare a fi o fază de... box. Într-adevăr, canadianul Roland Leclerc trage o veritabilă directă de stînga în bărbia unui hocheist sovietic.

Comentariile despre *fair-play* sînt inutile în cazul de față.

UN NOU VEHICUL

Privind fotografia din dreapta, puteți face cunoștință cu «cel mai modern vehicul pentru plajă». Acesta este, după cum se poate vedea, un fel de bicicletă pentru două persoane. Noutățile pe care le are față de cunoscutul tandem sînt cele două umbreluțe, farul uriaș asemănător unui felinar și... străvechea goarnă pentru claxonat. În plus, tracțiune la ambele roți. «Modelul» acestui vehicul a fost lansat la o expoziție organizată la Weeki Wachee, în statul Florida.

FĂRĂ CUVINTE

Desen de Constantin SCURTU — Tulgheș —

MICA ENCICLOPEDIE „SPORT“

RECORDURILE EUROPENE Ș

A devenit o tradiție a revistei, ca la începutul fiecărui an să punem la dispoziția cititorilor listele recordurilor mondiale, europene și republicane la ramurile de sport prevăzute în programul Jocurilor Olimpice de vară. Pentru anul 1968, dat fiind faptul că este an olimpic și că pînă la J.O. ne mai despart numai 9 luni, vom completa palmaresul și cu recordurile olimpice. Din lipsă de spațiu, aceste recorduri vor fi publicate într-un număr viitor.

Față de anul 1967, prezenta listă de recorduri prezintă îmbunătățiri evidente la majoritatea ramurilor de sport și în primul rînd la înot, haltere, ciclism și atletism. Aceasta denotă odată în plus continua metamorfoză pe care o suferă cifrele supreme la diferitele probe la un sport sau altul.

Comparînd aceste recorduri cu cele mai bune realizări naționale vom observa mai lesne nivelul nostru de ansamblu, nivel în creștere care se apropie de culmile mondiale la tot mai multe probe.

Ne mîndrim cu faptul că pe listele supremelor posibilități omenești înregistrate pînă astăzi, figurează numele Iolandei Balaș și Virgil Atanasiu. De asemenea vom consemna cu satisfacție creșterea numărului de probe în care valoarea noastră se apropie tot mai mult de cerințele internaționale cele mai ridicate.

Desigur că aceste rezultate vor constitui obiective de îndeplinit în Mexic și cu siguranță multe dintre ele vor fi doborîte. Ceea ce dorim este ca în această întrecere să fie angrenați cît mai mulți sportivi români.

Nicolae MĂRĂȘESCU

ATLETISM

Recorduri mondiale

Bărbați				
100 m	10.0	A. Hary	RFG	1960
	10,0	P. Jerome	Canada	1960
	10,0	H. Esteves	Venezuela	1964
	10,0	R. Hayes	SUA	1964
	10,0	J. Hines	SUA	1967
	10,0	W. Turner	SUA	1967
200 m	20,0	T. Smith	SUA	1966
400 m	44,5	T. Smith	SUA	1967
800 m	1.44.3	P. Snell	N. Zeelandă	1962
1500 m	3.33.1	J. Ryun	SUA	1967
5000 m	13.16.6	R. Clarke	Australia	1966
10000 m	27.39.4	R. Clarke	Australia	1965
110 m garduri	13,2	M. Lauer	RFG	1959
	13,2	L. Calhoun	SUA	1960
	13,2	W. Davenport	SUA	1966
	13,2	E. McCollough	SUA	1967
400 m garduri	49,1	R. Cawley	SUA	1964
3000 m obstacole	8.26.4	G. Roelants	Belgia	1965
Maraton	2h.09.36.4	D. Clayton	Australia	1967
(la această probă nu se omologhează record mondial, ci numai cea mai bună performanță mondială).				
4 × 100 m	38,9	[illegible]		1967
4 × 400 m	2.59.6	SUA		1966
20 km marș	1h.27.05.5	V. Golubnici	URSS	1958
50 km marș	4h.10.51.8	C. Hohne	RDG	1965
Înălțime	2,28	V. Brumel	URSS	1963
Prăjină	5,38	P. Wilson	SUA	1967
Lungime	8,35	R. Boston	SUA	1965
	8,35	I. Ter Ovanesian	URSS	1967
Triplusalt	17,03	J. Schmidt	Polonia	1960
Greutate	21,78	R. Matson	SUA	1967
Disc	65,22	L. Danek	Cehoslovacia	1965
Suliță	91,72	T. Pedersen	Norvegia	1964
Ciocan	73,74	G. Zsivotzki	Ungaria	1965
Decatlon	83 18	K. Bendlin	RFG	1967
Femei				
100 m	11,1	E. Klobukovska	Polonia	1965
	11,1	I. Kirszenstein	Polonia	1965
	11,1	W. Tyus	SUA	1965
	11,1	B. Farrell	SUA	1967
200 m	22,7	I. Kirszenstein	Polonia	1965-1967
400 m	51,2	Sin Kim Dan	RPD Coreeană	1964
800 m	2.01.0	I. Pollock	Australia	1967
80 m garduri	10,3	I. Press	URSS	1965
4 × 100 m	43,6	Polonia		1964
Înălțime	1,91	I. Balaș	România	1961
Lungime	6,76	M. Rand	Anglia	1964
Greutate	18,59	T. Press	URSS	1965
Disc	61,26	L. Westermann	RFG	1967
Suliță	62,40	E. Gorciakova	URSS	1964
Pentatlon	5246	I. Press	URSS	1964

Recorduri europene

Bărbați				
100 m	10,0	A. Hary	RFG	1960
200 m	20,4	S. Ottolina	Italia	1964
	20,4	J. Werner	Polonia	1967
	20,4	R. Bambuck	Franța	1967
400 m	44,9	C. Kaufmann	RFG	1960
800 m	1.44.9	F. Kemper	RFG	1966
1500 m	3.36.3	M. Jazy	Franța	1966
5000 m	13.24.8	H. Norpoth	RFG	1966
10000 m	28.10.6	G. Roelants	Belgia	1965
110 m garduri	13,2	M. Lauer	RFG	1959
400 m garduri	49,2	S. Morale	Italia	1962
3000 m obstacole	8.26.4	G. Roelants	Belgia	1965
Maraton	2h.13.55.0	B. Heatley	Anglia	1964
(la această probă nu se omologhează record european, ci numai cea mai bună performanță europeană).				
4 × 100 m	38,6	SUA		1967
4 × 400 m	3.01.6	RFG		1964
20 km marș	1h.27.05.5	V. Golubnici	URSS	1958
50 km marș	4h.10.51.8	C. Hohne	RDG	1965
Înălțime	2,28	V. Brumel	URSS	1962
Prăjină	5,30	C. Papanicolau	Grecia	1967
Lungime	8,35	I. Ter Ovanesian	URSS	1967
Triplusalt	17,03	J. Schmidt	Polonia	1960
Greutate	19,64	E. Guscin	URSS	1967
Disc	65,22	L. Danek	Cehoslovacia	1965
Suliță	91,72	T. Pedersen	Norvegia	1964
Ciocan	73,74	G. Zsivotzki	Ungaria	1965
Decatlon	8318	K. Bendlin	RFG	1967
Femei				
100 m	11,1	E. Klobukovska	Polonia	1965
	11,1	I. Kirszenstein	Polonia	1965
200 m	22,7	I. Kirszenstein	Polonia	1965-1967
400 m	52,2	A. Packer	Anglia	1964
800 m	2.01.1	A. Packer	Anglia	1964
80 m garduri	10,3	I. Press	URSS	1965
4 × 100 m	43,6	Polonia		1964
Înălțime	1,91	I. Balaș	România	1961
Lungime	6,76	M. Rand	Anglia	1964
Greutate	18,59	T. Press	URSS	1965
Disc	61,26	L. Westermann	RFG	1967
Suliță	62,40	E. Gorciakova	URSS	1964
Pentatlon	5246	I. Press	URSS	1964

Recorduri republicane

Bărbați			
100 m	10,3	G. Zamfirescu	1966
200 m	20,9	V. Jurcă	1964
	20,9	G. Zamfirescu	1966
400 m	47,5	I. Wiesenmayer	1957
	47,5	T. Sudrigean	1958
	47,5	I. Savel	1958
800 m	1.48.2	Z. Vamoș	1959
1500 m	3.40.5	Z. Vamoș	1960
5000 m	13.49.8	A. Barabaș	1963-1964
10000 m	29.13.2	A. Barabaș	1966
Maraton	2h.24.16.8	N. Muscață	1967
110 m garduri	14,2	N. Macovei	1967
400 m garduri	51,1	V. Jurcă	1964
3000 m obstacole	8.34.0	Z. Vamoș	1966
20 km marș	1h.33.23.4	Leonida Caraiosifoglu	1967
50 km marș	4h.27.22.6	Ilie Popa	1966
4 × 100 m	40,5	Echipa Națională	1964
4 × 400 m	3.11.8	Dinamo Buc.	1967
Înălțime	2,11	C. Porumb	1963
Prăjină	2,11	S. Ioan	1967
	5,03	P. Astafei	1967
Lungime	7,74	M. Simionescu	1964
Triplusalt	16,59	S. Ciochină	1967
Greutate	17,42	A. Raica	1957
Disc	59,49	I. Naghi	1967
Suliță	81,21	A. Bizim	1963
Ciocan	66,10	G. Costache	1966
Decatlon	7433	C. Socol	1965
Femei			
100 m	11,8	I. Petrescu	1959-1965-1966
200 m	23,5	I. Petrescu	1965

1. Ian Talts, cel mai bun halterofil sovietic al anului 1967, recordman mondial la cat. semigrea, 502,5 kg, primul halterofil peste 500 kg.

2. Constelație de recordmani mondiali adunați în aceeași fotografie. În cerc Deborah Meyer, apoi de sus în jos: Catie Ball, Pam Kruse, Claudia Kolb, Mark Spitz.

3. O fotografie cotidiană. Este a lui Jim Ryun, din nou sportivul anului. O celebritate intrată în legendă.

4. Foto ghicitoare? Așa s-ar părea. Și totuși, o privire mai atentă ni-l aduce în față pe multiplul recordman mondial Tommy Smith, în timpul încălzirii.

3

1

2

...IONDIALE, ...EPUBLICANE

400 m	54,9	A. Sicoe	1955
800 m	2.05.6	I. Silai	1967
80 m garduri	10,8	V. Bufanu	1967
4 × 100 m	46,5	Echipa Națională	1965
Înălțime	1,91	I. Balaș	1961
Lungime	6,59	V. Viscopoleanu	1966
Greutate	16,53	A. Sălăgean	1964
Disc	56,98	L. Manoliu	1964
Suliță	60,68	M. Peneș	1967
Pentatlon	4581	M. Pendele	1967

CICLISM

Recorduri mondiale și europene

200 m lansat	10,69	I. Phakadze	URSS	1967
1 km cu start de pe loc	1.06.61	G. Sartori	Italia	1967
4 km urmărire individuală	4.45.94	J. Daler	Cehoslovacia	1967
4 km urmărire pe echipe	4.26.0	Italia		1967

Recorduri republicane

200 m lansat	11,4	D. Popovici	1964
1 km cu start de pe loc	1.10.9	I. Ioniță	1960
4 km urmărire individuală	5.04.8	E. Rusu	1967
4 km urmărire pe echipe	4.39.5	Echipa Națională	1964

HALTERE

Recorduri mondiale

Cat. cocoș	365	I. Foldi	Ungaria	1966
Cat. Pană	397,5	Y. Miyake	Japonia	1964
Cat. Usoară	440	V. Bazanovski	Polonia	1967
Cat. Semimijlocie	470	V. Kurențov	URSS	1967
Cat. Mijlocie	485	I. Beliaev	URSS	1966
	485	G. Veres	Ungaria	1966
Cat. Semigrea	502,5	J. Talts	URSS	1967
Cat. Grea	590	L. Jabotinski	URSS	1967

Recorduri europene

Cat. Cocoș	365	I. Foldi	Ungaria	1966
Cat. Pană	382,5	M. Novak	Polonia	1966
Cat. Ușoară	440	V. Bazanovski	Polonia	1967
Cat. Semimijlocie	470	V. Kurențov	URSS	1967
Cat. Mijlocie	485	I. Beliaev	URSS	1966
	485	G. Veres	Ungaria	1966
Cat. Semigrea	502,5	J. Talts	URSS	1967
Cat. Grea	590	L. Jabotinski	URSS	1967

Recorduri republicane

Cat. Cocoș	327,5	Z. Fiat	1967
Cat. Pană	362,5	F. Balaș	1964
Cat. Ușoară	415	F. Balaș	1967
Cat. Semimijlocie	407,5	F. Balaș	1967
Cat. Mijlocie	415	M. Cristea	1967
Cat. Semigrea	460	L. Baroga	1964
Cat. Grea	467,5	G. Mincu	1967

ÎNOT

Recorduri mondiale

Bărbați

100 m liber	52,6	K. Walsh	SUA	1967
200 m liber	1.55.7	D. Scholander	SUA	1967
400 m liber	4.08.2	G. Charlton	SUA	1967
800 m liber	8.42.0	F. Luyce	Franța	1967
1500 m liber	16.34.1	M. Burton	SUA	1967
100 m bras	1.06.7	V. Kosinski	URSS	1967
200 m bras	2.27.8	Y. O'Brian	Australia	1964
100 m fluture	55,7	M. Spitz	SUA	1967
200 m fluture	2.05.7	M. Spitz	SUA	1967
100 m spate	58,4	R. Matthes	RDG	1967
200 m spate	2.07.9	R. Matthes	RDG	1967
200 m mixt	2.11.3	G. Buchingham	SUA	1967
400 m mixt	4.45.4	D. Roth	SUA	1964
4 × 100 m liber	3,32.6	SUA		1967
4 × 200 m liber	7.52,1	SUA		1964
4 × 100 m mixt	3.56.5	RDG		1967

Femei

100 m liber	58,9	D. Fraser	Australia	1964
200 m liber	2.09.7	P. Kruse	SUA	1967
400 m liber	4.29.0	D. Mayer	SUA	1967
800 m liber	9.22.9	D. Mayer	SUA	1967
100 m bras	1.14.6	K. Ball	SUA	1967
200 m bras	2.39.5	K. Ball	SUA	1967
100 m fluture	1.04.5	A. Kok	Olanda	1965
200 m fluture	2.21.0	A. Kok	Olanda	1967
100 m spate	1.07.1	E. Tanner	Canada	1967
200 m spate	2.24.4	E. Tanner	Canada	1967
200 m mixt	2.25.0	C. Kolb	SUA	1067
400 m mixt	5.08.2	C. Kolb	SUA	1967
4 × 100 m liber	4.03.5	SUA		1967
4 ×100 m mixt	4.30.0	SUA		1967

Recorduri europene

Bărbați

100 m liber	52,9	A. Gottvalles	Franța	1964
200 m liber	1.57.6	L. Ilicev	URSS	1967
400 m liber	4.09.2	A. Mosconi	Franța	1967
800 m liber	8.42.0	F. Luyce	Franța	1967
1500 m liber	16.52.7	S. Beliz Geiman	URSS	1967
100 m bras	1.06.7	V. Kosinski	URSS	1967
200 m bras	2.28.2	G. Prokopenko	URSS	1964
100 m fluture	58,4	A. Gordeiev	URSS	1967
200 m fluture	2.09.4	I. Eriksson	Suedia	1967
100 m spate	58,4	R. Matthes	RDG	1967
200 m spate	2.07.9	R. Matthes	RDG	1967
200 m mixt	2.13.5	F. Wiegand	RDG	1967
400 m mixt	4.47.2	A. Dunaev	URSS	1967
4 × 100 m liber	3.35.6	URSS		1967
4 × 200 m liber	7.58.6	Franța		1967
4 × 100 m mixt	3.56.5	RDG		1967

Femei

100 m liber	1.00.8	I. Turoczi	Ungaria	1967
200 m liber	2.15.0	D. Dorleans	Franța	1967
400 m liber	4.45.6	S. Williams	Anglia	1967
800 m liber	9.53.7	E. Ljungreen	Suedia	1967
100 m bras	1.15.7	G. Prozumen-cikova	URSS	1967
200 m bras	2.40.8	G. Prozumen-cikova	URSS	1967
100 m fluture	1.04.5	A. Kok	Olanda	1965
200 m fluture	2.21.0	A. Kok	Olanda	1967
100 m spate	1.07.9	C. Caron	Franța	1967
200 m spate	2.27.9	C. Caron	Franța	1967
200 m mixt	2.32.0	S. Steinbach	RDG	1967
400 m mixt	5.22.6	S. Steinbach	RDG	1967
4 × 100 m liber	4.11.3	URSS		1966
	4.11.3	Italia		1967
4 × 100 m mixt	4.35.7	URSS		1967

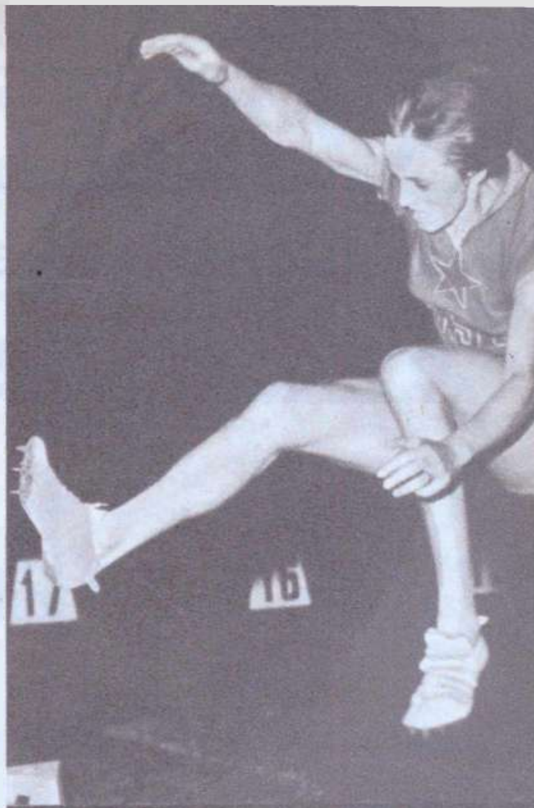
Recorduri republicane

Bărbați

100 m liber	56,5	F. Schier	1967
200 m liber	2.06.4	V. Moraru	1967
400 m liber	4,33.0	G. Moraru	1966
800 m liber	9 33.3	D. Naghi	1967
1500 m liber	18.08.6	D. Naghi	1967
100 m bras	1.09.9	V. Costa	1967
	1.09.9	A. Șoptereanu	1967
200 m bras	2.34.3	A. Șoptereanu	1967
100 m fluture	1.02.0	A. Covaci	1967
200 m fluture	2.18.6	A. Covaci	1967
100 m spate	1.04.4	Z. Giurasa	1967
200 m spate	2.23.3	T. Șerban	1965
200 m mixt	2.21.3	V. Moraru	1967
400 m mixt	5.08.0	D. Naghi	1967
4 × 100 m liber	3.48.7	Echipa Națională	1967
4 × 200 m liber	8.36.8	Echipa Națională	1967
4 × 100 m mixt	4.15.4	Echipa Națională	1967

Femei

100 m liber	1.04.2	C. Balaban	1967
200 m liber	2.22.2	C. Balaban	1967
400 m liber	4.59.6	C. Balaban	1966
800 m liber	10.29.0	C. Balaban	1967
100 m bras	1.21.3	Z. Reznicenko	1963
200 m bras	2.57.0	S. Iordan	1962
100 m fluture	1.10.5	G. Corbeanu	1967
200 m fluture	2.38.1	A. Sterner	1967
100 m spate	1.09.4	C. Balaban	1966
200 m spate	2.33.4	C. Balaban	1966
200 m mixt	2.40.7	C. Balaban	1966
400 m mixt	5.43.7	C. Balaban	1966
4 × 100 m liber	4.29.4	Echipa Națională	1967
4 × 100 m mixt	4.57.1	Echipa Națională	1967

Viorica Viscopoleanu, una dintre speranțele atletismului românesc pentru Jocurile Olimpice din Mexic.

TIR

Recorduri mondiale

armă liberă calibru redus 60 f. culcat	598	D. Boyd	SUA	1966
	598	A. Gherasime-nok	URSS	1967
armă liberă calibru redus 3 × 40 f.	1164	L. Wigger	SUA	1964
armă liberă calibru mare 3 × 40 f	1156	G. Anderson	SUA	1966
pistol liber	566	A. Iasinski	URSS	1955
pistol viteză	596	V. Atanasiu	România	1966
talere	nu se omologhează			
skeet	200	A. Durnev	URSS	1962

Recorduri europene

Nu se omologhează recorduri europene.

Recorduri republicane

armă liberă calibru redus 60 f. culcat	599	G. Vasilescu	1967
armă liberă calibru redus 3 × 40 f.	1160	T. Cogut	1963
armă liberă calibru mare 3 × 40 f.	1133	P. Sandor	1966
pistol liber	563	L. Giușcă	1964
pistol viteză	596	I. Tripșa	1966
	596	V. Atanasiu	1966
Talere	198	I. Dumitrescu	1960
skeet	200	S. Popovici	1962

SPORT

COLEGIUL DE REDACȚIE

Matei ASLAN (Matty), Dimitrie CALLIMACHI (redactor responsabil), Ioan CHIRILĂ, Nicolae MĂRĂȘESCU, Nicolae NEDEF, Angelo NICULESCU, Paul OCHIALBI, Paul ROMOȘAN, Rodica ȘICLOVAN.

Prezentarea grafică: M. Patrichi. Tehnoredactor: N. Bărbăuțean. Corector: Gh. Ranetti. Tiparul: Combinatul Poligrafic «Casa Scînteii».

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București — 22. Telefoane: 11 91 13 și 11 10 05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei

43 806

2,50 LEI

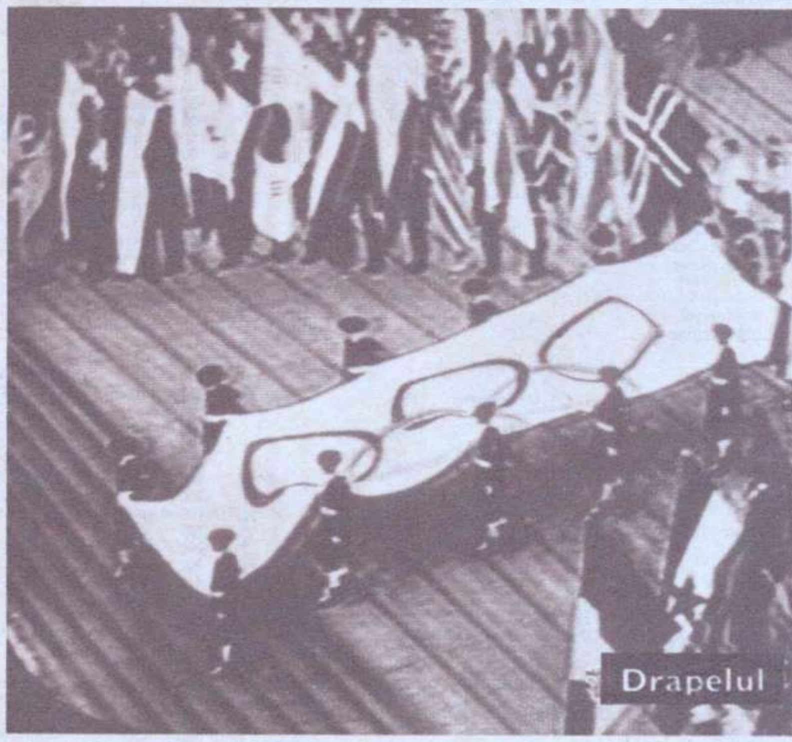
SPORT

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

GRENOBLE
6 FEBRUARIE

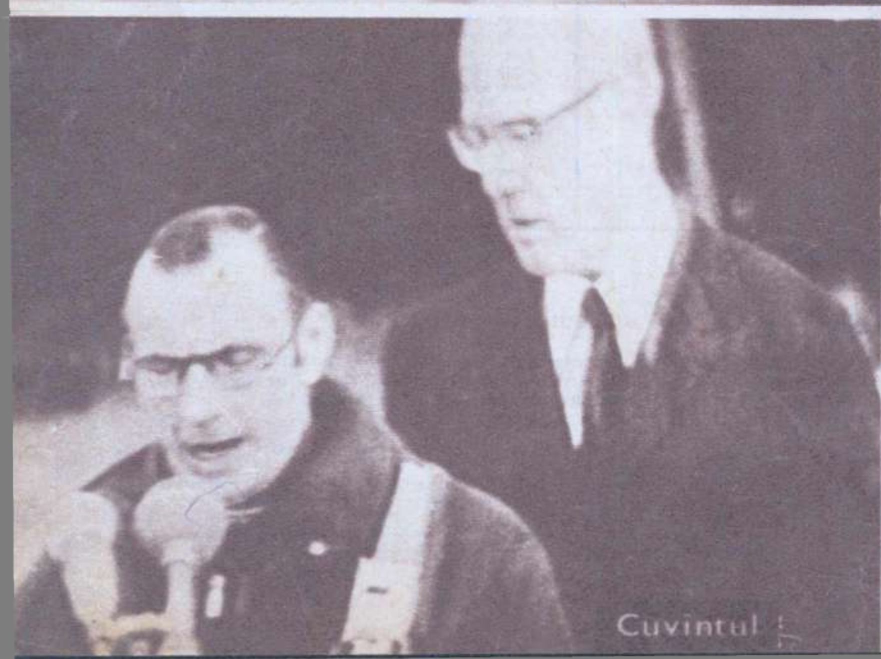
văzut de foto-campionul olimpic
ION MIHĂICĂ la televizor

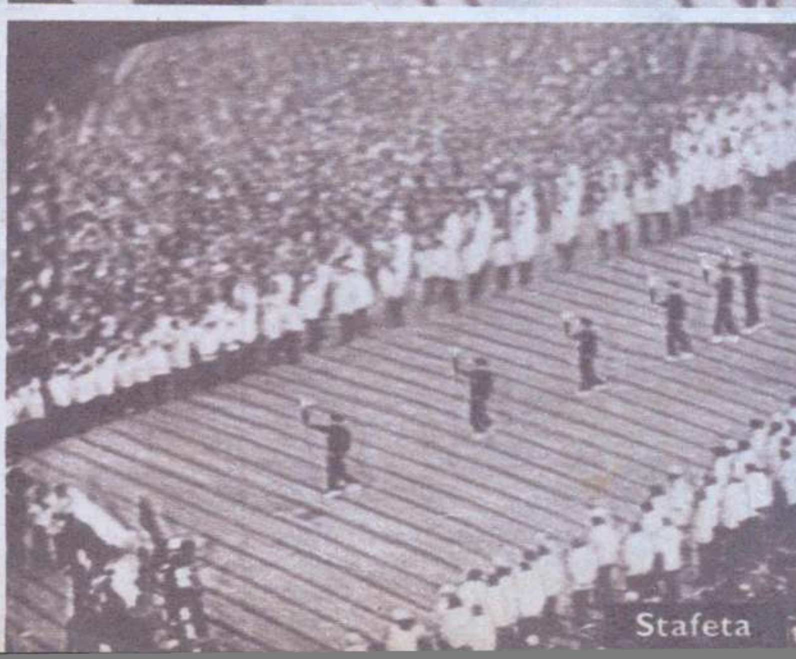

Romania

Drapelul

Beatrice

Flacăra

Cuvintul

Stafeta